

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

28. ČÍSLO / XXI. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

14. ČERVENCE 2013

Z obsahu:

O církvi jako chrámu

Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 26. června 2013
- strana 2 -

Na slovíčko - strana 4 -

Jan z Boha - příklad
pro dnešní dobu
Gerhard Stumpf
- strana 5 -

Slibte mi lásku
a věrnost...
Jedno z poselství
Naší Milé Paní od růží,
která zprostředkovala
Rosa Quattrini
- strana 6 -

Propagandou
proti církvi (4)
- strana 8 -

„Nové stvoření“ ve světle
Písma svatého
Budou patřit také zvířata
k nádheře, která přijde?
- strana 10 -

Mezinárodní konference
o obnově liturgie
- strana 13 -

*Církev není spleť věcí a zájmů, nýbrž chrám Ducha Svatého, chrám,
ve kterém působí Bůh, chrám, ve kterém je každý z nás
díky křtu živým kamenem. (srov. katecheze Sv. otce Františka, str. 2)*

Editorial

Miluj! Tak se dá jedním slovem vyjádřit obsah tohoto čísla Světla. Miluj Boha, Kristovu církev, Matku Boží, svého bližního, veškeré Boží tvorstvo... Lásky v mnoha podobách, vyžadující rozlišování podle řádu bytí, ustanoveného Bohem.

Svatý otec hovoří o církvi jako o chrámu Ducha Svatého, v němž přebývá Bůh. Má-li stavba církve být pevná, je potřeba, aby každý, kdo uvěřil v Krista, byl takovým kamenem, který navždy zůstane součástí chrámu církve. V tom případě je ovšem nezbytné, aby církev miloval. A to proto, že je pro nás všechny ustanovená Bohem jako bezpečný nástroj spásy, i když nezůstává uchráněna před útoky Zlého. Lásky k církvi pak vede věřícího k tomu, aby ji podporoval modlitbou, obětmi, posty, almužnami... – to je služba, kterou Bůh očekává, že pro církev vykonáme.

O lásce k Matce Boží a především Matky Boží k člověku vypovídá poselství ze San Damiana (str. 6).

Krásný příklad lásky k bližnímu můžeme vidět u sv. Jana z Boha (str. 5). Každý z nás by se měl čas od času podívat na svůj vztah k lidem, jež nemilujeme tak, jak vyžaduje Bůh – „jako sám sebe“. Nemusí jít jen o nepřátele, ale mohou to být z různých důvodů lidé, které potkáváme denně na ulicích – bezdomovci, neřestní, zmrzačení... Není snadné tyto lidi milovat, ale vždy to jsou tvorové Boží. Svět potřebuje mnoho lásky – ne falešné, vycházející ze soucitu, ale postavené na Bohu, bez jehož lásky bychom nebyli ani my. Nebudou-li křesťané odrážet lásku Boha k člověku, pak svět se stane panstvím Zlého, ducha pýchy a nelásky k jinému tvorovi – jak o tom svědčí např. studie o protijezuitské propagandě (str. 8). To není svět, jaký stvořil Bůh. Je na křesťanech, aby svými životy v Boží přítomnosti naplnili svůj podíl na záchraně světa.

V době, kdy se mj. v mnoha případech stává ochrana zvířete výše než ochrana počatého člověka, je jistě zajímavý teologický rozbor Mons. Launa o novém stvoření (v nebeské slávě), jak je chápe Písmo svaté (str. 10).

Najdeme mnoho dalších podnětů k přemýšlení o lásce či nenávisti, ale vraťme se k tomu, co je pro člověka a spásu jeho duše nejdůležitější – naše láska k Bohu. „Sloužil jsem našemu Pánu tak málo, a tolik jsem od Něho dostal,“ řekl sv. Jan z Boha. Ano, naše láska nebude nikdy dost velká, ale aspoň snaha o růst v lásce k Bohu by měla být každodenním posláním našeho života.

Daniel Dehner

O církvi jako chrámu

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci 26. června 2013

Dobrý den, drazí bratři a sestry, dnes bych chtěl krátce pojednat o dalším obrazu, který nám pomáhá chápat tajemství církve, totiž chrámu (*Lumen gentium*, 6).

Co se nám vybaví pod slovem chrám? Napadne nás budova, stavba. Mysl mnohých se vydá přímo do dějin izraelského lidu, jak je podává Starý zákon. V Jeruzalémě stál velkolepý Šalomounův chrám, který byl místem setkání s Bohem v modlitbě; uvnitř chrámu byla archa úmluvy, znamení Boží přítomnosti mezi lidmi, v arše byly desky Zákona, mana a Áronova hůl jako připomínka skutečnosti, že Bůh v dějinách svého lidu jednal, provázel jej na cestě a vedl jeho kroky. Chrám tyto dějiny připomíná. A když vstupujeme do chrámu my, máme si také připomínat tyto dějiny. A každý z nás své vlastní dějiny: jak se Ježíš setkal se mnou, provázel mne, jak mne má rád a žehná mi.

Co bylo ve Starém zákoně předobrazem, uskutečnilo se mocí Ducha Svatého v církvi. Církev je „Boží dům“, místo jeho přítomnosti, kde můžeme nalézt Pána a setkat se s Ním. Církev je chrámem, kde přebývá Duch Svatý, jenž ji oživuje, vede a nese. Na otázky: Kde se můžeme setkat s Bohem? Kde můžeme skrze Krista vejít do společenství s Ním? Kde můžeme najít světlo Ducha Svatého, které osvětluje náš život? – zní odpověď: v Božím lidu, mezi námi, kteří jsme církví. Tady se setkáváme s Ježíšem, Duchem Svatým i Otcem.

Starozákonní chrám byl zbudován lidskýma rukama. Byl výrazem snahy „dát Bohu dům“, aby existovalo viditelné znamení jeho přítomnosti uprostřed lidu. Vtělením Božího Syna se uskutečňuje Natanovo proroctví králi Davidovi (srov. 2 Sam 7,1–29): není to král, nejsme to my, kdo „dává Bohu dům“, nýbrž Bůh „si staví svůj dům“, aby přišel přebývat mezi nás, jak píše svatý Jan v evangeliu (srov. Jan 1,14). Kristus je živý chrám Otcův a sám Kristus budu-

je svůj „duchovní dům“, církev stavěnou nikoli z kamenů hmotných, nýbrž z „živých kamenů“, kterými jsme my. Apoštol Pavel říká křesťanům z Efesu: „Jste jako budova: jejími základy jsou apoštolové a kazatelé mluvící pod vlivem vnuknutí a Kristus Ježíš je nárožní kvádr. V něm je celá stavba spojena a vyrůstá ve svatý chrám v Pánu. V něm jste i vy budování působením Ducha v Boží příbytek.“ (Ef 2,20–22) To je krása! Jsme živými kameny Boží stavby, jsme hluboce spojeni s Kristem, který je nárožním kvádrem, a tedy oporou také pro nás. Co to znamená? Znamená to, že my jsme chrámem, my jsme živou církví, živým chrámem, a jsme-li spolu, je tu také Duch Svatý, který nám jakožto církvi pomáhá růst. Nejsme izolováni, jsme lidem Božím. Toto je církev!

A Duch Svatý svými dary určuje rozmanitost. To je důležité. Co působí Duch Svatý mezi námi? Určuje rozmanitost, která je v církvi bohatstvím, a sjednocuje všechno a všechny, takže buduje duchovní chrám, do kterého nepřinášíme hmotné oběti, ale sami sebe, svůj život (srov. 1 Petr 2,4–5). Církev není spleť věcí a zájmů, nýbrž chrám Ducha Svatého, chrám, ve kterém působí Bůh, chrám Ducha Svatého, chrám, ve kterém je každý z nás díky křtu živým kamenem. Znamená to, že nikdo není v církvi neužitečný a že když náhodou někdo někdy řekne druhému: „Jdi pryč, jsi neužitečný“, tak to není pravda, protože v církvi nikdo není neužitečný, všichni jsme nezbytní pro budování tohoto chrámu. Nikdo není druhotný. A nikdo není v církvi tím nejdůležitějším, všichni jsme si před Bohem rovni. Někdo z vás by mohl říci: „Poslyšte, pane papeže, ale vy nejste stejný jako my.“ Ano, jsem jako každý z vás, všichni jsme stejní, jsme bratři! Nikdo není anonymní. Všichni tvoříme a budujeme církev. Vybízí nás to také k zamyšlení nad skutečností, že schází-li cihla

Dokončení na str. 5

V tomto setkání s Pánem tě vede Duch Svätý k vážnému zamyšlení nad tím, jaký je tvůj opravdový vztah k Bohu i k bližním. Aby ti přineslo opravdový užitek a abys dokázal odložit, co je staré, a povstat k novému životu⁽¹⁾, vyprošuj si pravdivé sebepoznání.

Představuje se tu člověk, který vystupuje jako odborník ve svém oboru. Přišel klást Ježíši otázky. Už kdysi přišel za Ježíšem Nikodém a hledal u Pána o samotě odpověď na otázky, které ho velice zajímaly. Tento znalec Zákona se však nebude ptát proto, aby se něco dověděl. Ani se totiž nedomnívá, že by se mohl něco dovědět. Přišel spíše, aby pokoušel, a k této své provokaci potřebuje publikum. Proto si vybírá chvíli, kdy je Ježíš obklopen četnými posluchači. Chtěl Pána před veřejností usvědčit, že nemá právo vystupovat s takovou autoritou, protože se mu zdá, že tím trpí jeho postavení. Předstírá zájem o problém, který si jistě zaslouží všeobecnou pozornost, protože se týká každého člověka: *Co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?*

Svou otázkou by chtěl nejdříve oslnit druhé a potom jen jakoby mimochodem postavit dotazovaného, který mu překáží, do nepříznivého světla. Nepodobají se tomuto chování některé tvoje otázky, které kladeš lidem nebo i knihám nikoliv proto, abys našel novou odpověď, nýbrž aby ses jen utvrdil ve svém zamilovaném vlastním přesvědčení? Nepokoušíš svého Boha tím, že ho chceš přesvědčit, jako bys jeho Zákonu rozuměl lépe než on?

Všimni si, s jakou prostotou a s jakým taktem obrací Pán proti pokušiteli jeho vlastní zbraň: *Co je psáno v Zákoně?* Na to je třeba se ptát především. Rozhodující je to, co je psáno, nikoliv to, co bychom si přáli a co by nám vyhovovalo. A tu se ukáže, že nedostatečné poznání má nikoliv Pán, ale znalec Zákona. Ačkoliv zná přesně podrobné znění, nedal si tu práci, aby se také propracoval k jeho nejvlastnějšímu smyslu. Předmětem sporu se nestává ani tak znalost Zákona jako spíše jeho výklad, a to právě v tom, kde nás jeho závaznost něco stojí. Vzdělaný znalec Zákona se brání myšlence, že by měl lásku projevovat všem lidem bez rozdílu. Cítí potřebu rozlišovat mezi bližním a bližním. Pán však využívá dnešní příležitosti, aby jasně vyložil, co měl Bůh

Nejvyšší přikázání

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Miluj bližního jako sám sebe.

na mysl, když ukládal toto první a největší přikázání.

Podobenství, které Ježíš předkládá, je více než názorné. Staví se tu proti sobě protichůdné způsoby jednání: jedno jde za svým sobeckým zájmem bez ohledu na to, zda tím nepůsobí újmu druhým, zatímco druhé pomáhá nezištně potřebným a neohlíží se na to, zda přitom samo neutrpí. Mezi bezohlednou a surovou necitelností sobeckých lupičů a nezištnou solidaritou Samaritána jsou tu ještě příklady podobné bezohledné lhostejnosti, lidského pohodlí a nevšímavosti. Sobectví zabíjí nejen tak, že sahá k násilí, ale také tak, že je mu zatěžko podat včas potřebnému pomocnou ruku. Tomu, kdo nemiluje jako sebe, ale jen sebe, se jeví nejjednodušší zavírat oči před cizím utrpením a strádáním a vyhnout se velkým oblokem nuznému a potřebnému.

Jak je vlastně možno sloučit lásku k sobě s láskou k druhým? Láska k sobě není totožná se sebeláskou. Sebeláska nevidí nic než sebe a svůj prospěch. Vychází ze sebe a u sebe končí. Čím je silnější, tím je bezohlednější a bezcitnější a jde až tak daleko, že je ochotna ohrozit či zničit druhé. Opravdová láska k sobě je naopak k bližnímu tím vstřícnější, čím je větší. Ze sebestředného sobectví se rodí závist, lakota, nevráživost, nepřátelství, bezohlednost a násilí. Z opravdové lásky se naopak rodí uznání, pochopení, soucit, solidarita, nezištnost, dobrotivost a obětavost. Svět by nebyl tak dramaticky rozdělen na bohaté a chudé, kdyby nebylo tolik sobectví, slepé bezohlednosti a bezcitné lakoty.

Z Ježíšova vyprávění navíc poznáváš, že v tomto směru selhávají právě ti, u kterých bychom měli předpokládat nejen znalost přikázání, ale také vzor a dobrý příklad. Čím to, že srdce na pravém místě má člověk, u kterého bychom to vzhledem k zakoušené nevráživosti mezi Samařskem a Izraelem vůbec nečekali a nepředpokládali? Ježíš tu názorně ilustruje svůj požadavek – miluj své nepřátele, dobře čini i těm, kteří tě nenávidí⁽²⁾. Tak se projevuje opravdová

Liturgická čtení

1. čtení – Dt 30,10–14

Mojžíš řekl lidu: „Budeš poslouchat hlas Hospodina, svého Boha, a zachovávat jeho příkazy a nařízení, to, co je napsáno v knize tohoto Zákona, svému Bohu, celým srdcem a celou duší. Neboť tento příkaz, který ti dnes ukládám, není pro tebe příliš nesnadný a není tak daleko od tebe. Není na nebi, že bys musel říkat: ‚Kdopak nám vystoupí do nebe, aby nám ho snesl, oznámil a my ho mohli zachovávat?‘ Není daleko za mořem, že bys musel říkat: ‚Kdopak nám překročí moře, aby nám ho přinesl, oznámil a my ho mohli zachovávat?‘ Vždyť je ti to slovo velmi blízké, je v tvých ústech a v tvém srdci, takže ho můžeš zachovávat.“

2. čtení – Kol 1,15–20

Ježíš Kristus je věrný obraz neviditelného Boha, prvorozený z celého stvoření. V něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi, svět viditelný i neviditelný: ať už jsou to andělé při trůnu, ať jsou to panstva, ať jsou to knížata, ať jsou to mocnosti – všechno je stvořeno

Dokončení na str. 6

láska, která miluje druhého jako sebe. Takovou lásku nám Ježíš doloží svými činy, až se stane obětí lidské bezohlednosti, aby tak pomohl člověku, který svým hříchem jemu i sobě připravil smrt. *Způsobí pokoj svou krví, prolitou na kříži.*

On je věrný obraz neviditelného Boha, vzor, podle kterého bylo všechno stvořeno. Není tou největší a nejsobečtější bezohledností ničit v sobě tento vzor? Obnov v sobě jeho obraz. Nezkoumej druhého, zda jej uznáš za svého bližního, abys mu posloužil svou dobrotivostí a láskou. Prokazuj skutky duchovního a tělesného milosrdenství bez váhání všem potřebným, aby všichni pocítili, že jsou tvoji bližní. Vždyť příkaz lásky není daleko od tebe. Není ti snad slovo láska více než blízké, nemáš je ve svých ústech a ve svém srdci, abys je mohl vykonávat?

Obracím se k tobě, Pane, vyslyš mě ve své veliké lásce!⁽³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Modlitba po přijímání; ⁽²⁾ srov. Lk 6,27;

⁽³⁾ resp. žalm 69

Vyvrcholení velehradských oslav příchodu slovanských misionářů z Byzance na naše území před 1150 lety připomíná tradici poutí. Již to, že opouštíme prostředí, kde žijeme, je určitou nápodobou, následováním svatých Cyrila a Metoděje a jejich učedníků. I oni vyšli „ze svého místa“ – a víme, že na něm byli šťastni. Bylo to prostředí, které si vybrali a které je vrcholem duchovního života každého, kdo touží se na této zemi setkávat s Ježíšem Kristem společně s jeho přáteli. Totiž s těmi, kdo nesou tradici následování Ježíše Krista tím, že s ním vystoupí na Quarantěnu, odřeknou se Ducha zla, všeho, co působí a čím se pyšní, sestoupí do vod Jordánu, křestních vod, kdy místo Jana Křtitele, největšího z těch, kdo se narodili z ženy, nyní zaujímá Církev, zrozená o Letnicích. Její služebník stojící na místě a v moci Kristově je náš křtítel, jenž v sobě nese Ducha Svatého, kterého od Letnic náš Pán dává svým věrným neustále – a tradičně – nepřerušenou tradici předávání papežského primátu a daru svátostného kněžství.

Do takového společenství svatí Cyril a Metoděj i někteří jejich nejbližší učedníci před příchodem na Rostislavovu pozemskou državu vystoupili: do společenství monachů, kteří se vzdali pozemského manželství z lásky k pozemským radostem, jimiž jsou společné modlitby, v nichž se nás dotýká nebe – Duch Svatý. Jde skutečně o pozemskou radost.

V tomto případě člověk neutíká před světem, ale více se do něj ponořuje. Spojení s utrpením Ježíšovým při mši svaté v takovém společenství zdánlivě od světa vzdálených mnichů je místem, kde Duch Ježíšův dává proniknout do dění ve světě zvláštním způsobem. Svatým soluňským bratřím dal sílu vzdálit se z místa hříchu, z kolbiště politických šarvátek, které zasáhly jejich celoživotní přátelství, a současně do nich ještě intenzivněji vstoupit. Uviděli, že právě poodstoupení od zmatků a hříchů těch, kdo mají na místě Božím spravovat časné věci, vede k poznání pravé cesty, již mají vůdcové druhých jít.

Na slovíčko

Z monacha se v tichu monasteria stává duchovní otec. Nekritizuje druhé. Kritizuje jejich hřích. Nenávidí k němu jej vede k ještě intenzivnější lásce k Církvi, kde nachází nikoli posilu na útěku před zlem tohoto světa, ale pravou lásku ke světu, lásku svatých, kteří více než předtím poznávají, že jsou milováni Bohem, a reagují naprosto „přirozeně“: rozhodli se Bohu opětvovat jeho lásku a činí tak s plným elánem, milují Boha celou myslí – pohled na všechny události minulé, současné a budoucí se stále více stává Božím pohledem. Čerpají ze studnice Božího slova. Plně rozvíjejí city a ušlechtilé vášně: jejich láska touží zahrnout vyšší vztah, než je manželství a rodina, již se předává, „trazuje“ život na této zemi. Stávají se duchovními otci všech rodin a všech zasvěcených Bohu, často i sobě samým, či dokonce i satanu; vedou ve stopách Ježíšových, jimiž jsou nyní svátosti jeho Ducha na této zemi, k úplnému zasvěcení Ježíši Kristu ve svátosti manželství, kněžství či řeholního života. A nakonec ke „kopernikovskému“ objevu v oblasti vůle člověka. Člověk na této cestě zjišťuje úžasnou samozřejmost. Nejlepší cestu pro tento svět připravil jeho Stvořitel. Jeho řešení v chaotických situacích, v době skleslosti a krize, v době vzpour člověka proti nespravedlnosti jsou ta nejlepší! Monachos miluje z tohoto důvodu Boží vůli více než svou. Dokonce vidí, jak by mohl prosazováním své vůle prosadit právě onen chaos, revoluci, uvést sebe i druhé do „deprese“. Hledá proto každou příležitost, aby Boží vůli, plán pro svůj život a pro tento svět odhaloval a svého se zřikal. Nachází Boží moudrost ve vůli Otcově, který poslal svého Syna Ježíše Krista pro záchranu lidstva, vydal jej na smrt kříže, vzkřísil z mrtvých, dal jeho a svého Ducha, aby lidé všech generací mohli být spaseni.

Takové prostředí opustili naši slovanští zvěstovatelé evangelia. I v tomto vyjítí ze svých klášterních cel a společen-

ství modlitby poznali volání Boží, které jim dá krásnější příbytky již zde na zemi – na území jejich slovanské misie: živá společenství modlitby ve velkomoravských kostelích a místech, kde z celého srdce při svaté liturgii zpívali „žalmy, chvalozpěvy a duchovní písně“.

Naše putování na Velehrad je do určité míry skromnou poutí. Její slavnostnost má vycházet z následování svatých věrozvěstů: oni opustili místo, kde se intenzivně setkávali s Bohem. – Jejich odkaz naplníme tak, že putujeme na Velehrad z živého prostředí víry. Pokud je nemáme, nesnažme se je „vytvářet“, postarejme se o to, aby z našich kostelů se staly kostely velkomoravské: místa živé víry, úcty a klanění Ježíši Kristu těch, kdo se nechávají proměňovat a naplnit Duchem Svatým jako soluňští bratři a jejich učedníci. Oni vnesli do prostor znesvěcených hříchem posvátné ztišení duše monachů řeckých klášterů, které byly bohaté nejen počtem mnichů, ale zvláště jejich zbožností.

V našich katolických kostelích a kaplích je přítomen náš Pán Ježíš, jehož věrozvěstové milovali, a dnes v nebi zakoušejí ovoce vzájemné lásky. On je největším darem, jež nám předali. Vrcholem Tradice. Když se postaráme po našem návratu z pouti, aby mohla být tato místa Božího milosrdenství otevřena, přístupna pro všechny, když bude dostatek těch, kdo do nich zajdou, aby se setkali s naším Pánem v Nejsvětější svátosti, když budeme pečovat o to, aby na těchto místech mohl každý rozvinout přátelství k Němu, pak naší první starostí bude, aby se vždy na tomto místě zachovávalo posvátné ticho. Každému člověku v naší zemi se pak otevře cesta pro osobní i společnou modlitbu, která otvírá srdce pro slovo evangelia o zmrtvýchvstání. Naše kostely se tak stanou prvním krokem obnovy cyrilometodějské zbožnosti, která vychází z milujícího srdce.

P. Oldřich

Jan z Boha – příklad pro dnešní dobu

Svým špitálem položil základ k odbornému nemocničnímu ošetřování. Milosrdní bratři ho uctívají jako svého zakladatele. Řád provádí činnost na všech pěti kontinentech. Jeho kliniky požívají dobrou pověst. Spiritualita milosrdných bratří se projevuje také v pečovatelských a sociálních zařízeních v církevním držením. K tomu patří 5305 nemocnic, 18 179 stanic pro nemocné, 547 leprosárií, 17 223 ústavů pro zestárlé a postižené (Fidesdienst, 13. 10. 2012). Církev se zastává kultury života.

Stávat se stále více člověkem a přinášet příspěvek k humanizaci společnosti se může podařit jenom navázáním na Ježíše Krista, protože jenom v NĚM je poznatelná opravdová lidskost.

Tuto cestu poznal v Portugalsku a Španělsku Jan Cidade Durarte (1495–1550). Vyrostl v chudých rodinných poměrech prodáváče ovoce na ulici, který snil o dalekých zemích. Jan měl osm let, když o přijetí do domu rodičů prosil jeden žebravý poutník a vyprávěl o svých poutních cestách. Příštího dne chlapec s poutníkem zmizel.

Chlapečovo dobrodružství začalo strádáním a vysílením. Ale Bůh ho vedl. Přijala ho jedna dobročinná rodina pastýře v hraběcích službách, jejíž muž byl milosrdný a ctnostný. Bůh byl přítomen také u Janových vojenských dobrodružství a zachránil ho v nebezpečí života.

Po mnoha letech se dověděl o brzké smrti svých rodičů a cítil se za to zodpovědný. Řekl si: „Byl jsem špatný a nesu vinu. Musím naplnit svůj život, Boží dar, pokáním a sloužit Bohu.“

Po jednom válečném tažení se dal do služby k vyhnanému šlechtici a staral se o rodinu, která upadla do chudoby. Milosrdenství otevřelo jeho srdce. Četl evangelium a náboženské knihy a provozoval pak v Granadě obchod s knihami až do roku 1539, kdy přišel do Avily slavný kazatel Jan z Avily. Jeho poselství Jana zasáhlo: „Hřích je nejnebezpečnější utrpení.“ On poznal svoje hříchy. Uprostřed posluchačů začal křičet: „Milosrdenství, můj Bože, milosrdenství!“ Vrhle se na podlahu, bil hlavou do zdi, trhal si vous a rozdal všechno, co měl. Posmívali se mu jako „šilenému“ a dali ho do špitálu pro duševně nemocné. Bez odmítání při-

Bartolomé Esteban Murillo (1618–1682): Sv. Jan z Boha

jal z lásky k Ježíši, co ho pokořovalo. Bičování a bití ostatních kritizoval: „Proč s nimi tak zle jednáte a tak krutě zacházíte s mými ubohými a nešťastnými bratry? Nebylo by lepší mít s nimi a s jejich utrpením soucit, umýt je a dát jim najíst s láskou a milosrdenstvím, než to, co děláte?“

V následující době se Jan stále vroucněji spojoval s Ježíšem, pomáhal ve špitálu a rozhodl se, že se bude sám starat o nemocné ve vlastním špitálu. S podporou zbožných lidí mohl obstarat ubytování pro zanedbané, nemocné a zmrzačené. Pro ně šel žebrat, obstarával palivové dřevo, dělal dluhy. Staral se, aby kněží přišli k poučení o víře, aby zpovídali a udělovali svátosti. Ty, které přijal do domu, vedl k vděčnosti vůči pomáhajícím a podporovatelům. Návštěvníci užasli nad jeho nezištností a nad pořádkem a čistotou. Tehdy byl nazýván „svatým“. Jeden vysoký církevní kněz z Granady mu dal řeholní oděv a jméno „Jan z Boha“. Když byl Jan na smrt nemocen, přiznal se arcibiskupovi:

„Sloužil jsem našemu Pánu tak málo a tolik jsem od Něho dostal. Starám se o přijaté potřebné, o kající hříšníky a o chudé. Mám viny, které jsem pro Ježíše Krista uzavřel.“

Vkleče na podlaze – na srdci držel kříž – zemřel Jan z Boha v 55 letech. Při pohřbu nesli rakev čtyři šlechtici. V prvních řadách smutečního průvodu ale šli chudí z jeho nemocnice.

Z Der Fels 5/2013 přeložil -mp-

O církvi jako chrámu –

– dokončení katecheze ze str. 2

našeho křesťanského života, chybí něco na kráse církve. Někteří říkají: „Já s církvi nic nemám.“ Tím však schází jedna živá cihla v tomto chrámu. Nikdo nemůže odejít, všichni musíme vnést do církve svůj život, svoje srdce, svoji lásku, své smýšlení, svou práci – všichni společně.

Chtěl bych ještě, abychom si položili otázku: Jak prožíváme, že *jsme* církvi? Jsme živými kameny, anebo kameny umdlévajícími, znuřenými a lhostejnými? Víte, jak je ošklivé dívat se na unaveného, znuřeného a lhostejného křesťana? S takovým křesťanem něco není v pořádku. Křesťan musí být živý a mít radost, že je křesťanem. Musí

žít touto krásou, tím že je součástí Božího lidu, kterým je církev. Otevřeme se působení Ducha Svatého, abychom byli ve svých komunitách aktivní, anebo se uzavřeme v sobě a řekneme si: já už toho mám tolik, není to můj úkol?

Kéž nám všem Pán daruje svoji milost a svoji sílu, abychom byli hluboce sjednoceni s Kristem, který je nárožním kamenem, pilířem, nosným kamenem našeho života a celého života církve. Modleme se, abychom, oživeni jeho Duchem, byli vždycky živými kameny jeho církve.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán*

Slibte mi lásku a věrnost...

Jedno z poselství Naší Milé Paní od růží,
která zprostředkovávala Rosa Quattrini od roku 1964 do 1970;
jejich aktuálnost stále trvá

Poselství 1. března 1968, San Damiano

Při třetím slavném tajemství oznamuje Mamma Rosa, že Madona je přítomná s Ježíšem a že **Ježíš říká:**

„Moje maličká, neměj žádný strach. Také já jsem byl ode všech opuštěn, když jsem byl v Olivové zahradě. Měl jsem jenom ještě Věčného Otce, který stál při mně. Ty máš přece u sebe ještě mne. Nebeská Matka tě zahalí do svého pláště, nemusíš mít strach. Jdi vpřed, moje dceró. Jsme to my, kteří svojí vytrvalostí dáme sílu a odvahu. Běž stále vpřed s Ježíšem a Marií. Ježíš je s tebou a nebeská Matka tě zahalí svým pláštěm. Nemusíš se bát, běž vpřed, moje dceró, opakuj ti, běž vpřed, spočiň na mém Srdci a já zapálím tvoje srdce láskou ke mně.“

Rosa: „Ježíši, nejsem hodná být ve Tvé blízkosti. Smiluj se nade mnou, jsem ubohá hříšnice, pomoz nám, odpusť nám, posiluj a utěšuj nás.“

Ježíš: „Odvahu, moje dceró, odvahu, moje maličká. Obejmi se mnou kříž: Dám ti celé své utrpení; následuj mě.“

Rosa: „Jsem připravena, Ježíši. Přijmu všechno, co si budeš přát. Obětují Ti celý svůj život, svoje celé bytí..., takže všechny svoje hříchy; znič je..., zapal moje srdce láskou k Tobě. Jsem celá Tvoje, neodvolatelně Tvoje. Kéž by celá země se mnou mohla přijít, aby se v nebi u Tebe potěšila.“

Nebeská Matka: „Moje děti, nebojte se, jsem stále s vámi. Ty, můj nástroj, jsi tak často říkala: Dej všechny kříže, které chceš. Dala jsem vám tyto kříže..., to je moje potvrzení, moje děti, protože

Mamma Rosa

kříže vás budou velice tížit, ale vy všechno přijmete.“

Rosa: „Ano, nebeská Matko, všechno. Přijmu všechno kvůli Tvoji lásce. Stačí, když mě zahalíš svým pláštěm a přitiskneš k sobě. Jsem dokonce připravena přijmout smrt - všechno kvůli Tvé lásce.“

(Dlouhá odmlka)... „Ano, Ježíši, jsem připravena všechno přijmout. Dej mi všechny kříže. Jsem připravena všechno přijmout. Vezmi mě s sebou. Měj slitování se mnou a s celým světem! Obětují Ti všechny svoje hříchy a všechny hříchy světa. Ježíši, jsem připravena toto všechno vytrpět, co chceš. Dej mi všechno..., stačí, když všechny duše, všechny, se mnou vstoupí do svatého nebe. Nebeská Matka mi to slíbila, svaté nebe, ale já bych chtěla, aby tam přišli všichni! Dej mi všechno protrpět kvůli Tvoji lásce, ale ať všechny duše vstoupí do slávy svatého nebe!“

Ježíš: „Ano, moje dceró, slibuji ti: Ty budeš v skrytu trpět, budeš trpět s velkou láskou - pro mne, v mé blízkosti. Dám ti všechno, sílu a odvahu, abys trpěla se mnou, abys stále nesla kříž. Drž stále kříž ve svých rukou a tiskni jej na hrud.“

Nebeská Matka: „Moje dceró, moje milovaná dceró, ty jsi mým nástrojem, tak jak ti to řekl můj Syn Ježíš, moje malá, ale plná lásky.“

Rosa: „Ano, nebeská Matko, přijmu všechno kvůli Tvoji lásce. Jsem dokonce připravená zemřít, se vším utrpením... se

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

skrže něho a pro něho. Kristus je dřív než všechno ostatní a všechno trvá v něm. A on je hlava těla, to je církve: on je počátek, prvorozený mezi vzkříšenými z mrtvých. Tak má ve všem prvenství. Bůh totiž rozhodl, aby v něm sídlila plnost dokonalosti a že skrže něho usmíří se sebou všechno tvorstvo jak na nebi, tak na zemi tím, že jeho krví, prolitou na kříži, zjedná pokoj.

Evangelium - Lk 10,25-37

Jeden znalec Zákona povstal, aby přivedl Ježíše do úzkých, a zeptal se ho: „Mistře, co mám dělat, abych dostal věčný život?“ Ježíš mu řekl: „Co je psáno v Zákoně? Jak tam čteš?“ On odpověděl: „Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou silou i celou svou myslí, a svého bližního jako sám sebe.“ Řekl mu: „Správně jsi odpověděl. To dělej, a budeš žít.“ Ale on se chtěl osprave-

dnout, a proto se Ježíše zeptal: „A kdo je můj bližní?“ Ježíš se ujal slova a řekl: „Jeden člověk šel z Jeruzaléma do Jericha a octl se mezi lupiči. Ti ho o všechno obrali, zbili, nechali napolo mrtvého a odešli. Náhodou šel tou cestou nějaký kněz; viděl ho, ale vyhnul se mu. Stejně i jeden levita přišel k tomu místu; viděl ho, ale vyhnul se mu. Také jeden Samaritán přišel na své cestě k němu, viděl ho a bylo mu ho líto. Přistoupil k němu, nalil mu do ran oleje a vína, obvázal je, vysadil ho na svého soumara, dopravil do hostince a staral se o něho. Druhého dne vytáhl dva denáry a dal je hostinskému se slovy: ‚Starej se o něho, a co vynaložíš navíc, já ti doplatím, až se budu vracet.‘ Co myslíš, kdo z těch tří se zachoval jako bližní k tomu, který se octl mezi lupiči?“ On odpověděl: „Ten, kdo mu prokázal milosrdenství.“ A Ježíš mu řekl: „Jdi a stejně jednej i ty!“

vším strachem..., se vším. Stačí, když svět bude zachráněn, a strašný soud nepřijde. Měj se mnou slitování, nebeská Matko... a s celým světem. Odporoučím Ti především mládež, kéž by byla osvícena, kéž by pochopila, že jsi to Ty, kdo přijde. Ať to přinese všem mír, lásku, radost, spokojenost, protože Ty jsi Matka, která nás tolik miluje!“

Nebeská Matka: „Modlete se, moje děti, protože bolestné utrpení Ježíšovo začalo. Jsem s Ním, trpím a vzlykám...“

Následujte mě také vy, obětujte hodinu po hodině svá utrpení. Konejte dobré skutky, oběti. Je možné vykonat tolik malých obětí, moje děti. Dělejte to z lásky k Ježíši.

Postěte se po několik dnů, alespoň v pátek a čtvrtek. Konejte to, slibte to, aby vaše srdce byla spojena, a prosme věčného Otce o smilování a milosrdenství pro moje syny. Zůstaňte v mojí blízkosti, pod mým pláštěm, dokud je ještě otevřený.

Nechám na vás sestoupit mnoho milosti a slitování. Daruji vám požehnání, které na vás sestoupí z nebe, moje děti!...

Odvahu a vpřed! Kristus vítězí, Kristus kraluje, Kristus vládne. Buďte silní v boji, který teď propuká..., potom přijdu ve světlo a probudím všechna srdce, obrátím duše a přivedu do nebe velký počet.

Ježíš vás volá, Ježíš vás očekává..., medituje o jeho utrpení. Modlete se častěji během dne křížovou cestu a medituje o ní.

Slibte mi lásku a věrnost... Já jsem vaše nebeská Matka, která nad vámi bdí, která je vám nablízku, a vylévám svoji milost: Děšť růží na vaši cestu. Vyprošujte si milosti... (nějaký hlas volá: Tvůj triumf! Rychle!) Nemějte strach, moje děti, nemějte strach, že moje vítězství se nedostaví...

Já přijdu, přijdu, ale chci, aby se duše obrátily, chci, aby duše porozuměly, že jsem to já, moje děti, protože jsem Matka, Matka bolestná..., Matka slitování a Matka odpuštění.

Vy, milé děti, poslouchajte moje mateřské slovo. Poslouchajte je, proměňujte je v činy, protože jsem cestou na Kalvárii tolik vytrpěla... více než vy... a vy trpíte se mnou, v tichosti, v modlitbě a obětování. Přijměte to, moje děti, jednoho dne dostanete svoji odměnu. Až dosáhnete slávy nebeské, budete mít radost, vítězství, zpěv, lásku, milost. Budete vidět mého Syna Ježíše a svoji Matku, která hoří láskou k vám.“

Rosa: „...Daruj světlo, nebeská Matko, aby Tě mohli všichni milovat.“

Nebeská Matka: „Ano, moje děti, budu vylévat mnoho milosti na vaši cestu. Ale zůstaňte sjednoceny v modlitbě, v oběti a ve svatém přijímání. Vždyť Ježíš je Král králů, ten, který vládne nad vámi. On bude dělat všechno, On vám dá všechno a On vás bude utěšovat.“

Z Maria heute 5/2013 přeložil -mp-

Mamma Rosa během modlitby růžence v zahradě

Před 120 lety 12. července 1893 se narodil v obci Horní Nětčice, farnost Soběchleby, děkanství Hranice

ThDr. Stanislav Zela, světicí biskup olomoucký

(14. 9. 1941 - 6. 12. 1969),

vězeň obou totalitních režimů 20. století.
Vzpomíná rodina, farnost a rodné Záhofí.

Španělský episkopát proti sexuální výchově prosazované WHO

Předsednictvo Španělské biskupské konference diskutovalo na svém nedávném zasedání (25.-26. června) o dokumentu Světové zdravotnické organizace (WHO) nazvaném *Standardy pro sexuální výchovu v Evropě* (Standards for Sexuality Education in Europe) z roku 2010. Španělští biskupové vyjádřili obavy z toho, že jde o pokus prosadit v Evropě jednotnou školskou osnovu, jež propaguje takový postoj k sexualitě, který nemá vztah k žádným mravním principům. Mimo jiná závažná pochybení zmíněné *Standardy* neberou zřetel na skutečnost, že sexuální kontakt s osobou mladší 15 let je v mnoha zemích EU trestný. Biskupové se rozhodli, že vypracují vlastní dokument o citové a sexuální výchově, která bude brát zřetel na evangelní zásady manželského a rodinného života a umožní čelit problémům a otázkám, které předkládají různé ideologie.

Rádio Vatikán, 27. 6. 2013

Propagandou proti církvi (4)

VELKÁ TEORIE SPIKNUTÍ

19. století bylo svědkem obrovské popularity, skutečného vzkříšení první velké teorie spiknutí: spiknutí jezuitů. Od dob prvního vydání „Monita secreta“ (1612) – tiskoviny sepsané Hieronimem Zahorowskim, který byl z Tovaryšstva Ježíšova vyloučen –, se čas od času objevovala „odhalení“ nenasytné touhy po moci a bohatství, která měla charakterizovat jezuitu (a především vedení Tovaryšstva Ježíšova).

Jedno velké jezuitské spiknutí

Protijezuitské útoky začínaly mít podobu hysterie; její autoři brali duchovní syny svatého Ignáce z Loyoly jako symbol všech negativních rysů připisovaných v antikato-lické propagandě katolíkům: zpátečnictví, honba za mocí, ale zároveň vykreslování spiknutí proti silám církvi nepříznivým, vyhledávání materiálního bohatství vždy a za každou cenu. Jezuité byli vybráni jako speciální cíl útoku především proto, že byli vnímáni tvůrci zmíněné propagandy – víceméně většinou oprávněně – jako důkaz životaschopnosti katolicismu. Tak tomu bylo v době protireformace (16.–17. stol.), v dobách osvícenství (18. stol.) a v době po Francouzské revoluci.

Sledování peripetie protijezuitské propagandy – od jejich počátků do doby současné – znamená seznamování se s důkazy pravdivosti proslulé teze G. K. Chestertona, že když už lidé v nic nevěří, jsou schopni uvěřit úplně všemu. Například angličtí protestanti v 17. století pevně věřili, že Tovaryšstvo Ježíšovo (základna snah církve od 80. let 16. století získat Ostrovy pro katolictví) je zodpovědné nejenom za šíření „bludů papismu“, ale i za přivolávání strašlivých živelných pohrom na Albion.

Kolem roku 1630 jezuitští misionáři pracující v Jižní Americe přivezli do Evropy léky proti malárii, které užívali andští Indiáni. Léky byly připravené z nastrouhané kůry místních stromů – odtud pochází název „peruánská kůra“. Ačkoliv lék vstoupil do historie pod názvem chinin, byl zpočátku známý jako „jezuitský prášek“. Roku 1658 v Londýně byl během řádicí epidemie malárie jednomu z členů magistrátu podán „jezuitský prášek“. Navzdory tomuto opatření nemocný zemřel. Byl to signál k rozpoutání protijezuitské hysterie a k obviňování Tovaryšstva Ježíšova ze snahy otrávit všechny evropské protestanty.

O několik let později (roku 1666), když byl Londýn zničen strašlivým požárem, přesvědčovali autoři mnoha protijezuitských publikací veřejné mínění protestantů, že hlavní město Anglie bylo zapáleno „papisty“ (katolíky), podněcovanými k tomu těmi nejkrutějšími z nich – jezuitu. Podobné hlasy byly slyšet o rok dříve, když Londýn postihla katastrofální epidemie moru. Také v tomto případě byli těmi, kdo nákazu přivezli (docela záměrně), jezuité.

Stovky milionů lidí, kteří na celém světě běžně využívají gregoriánský kalendář, si zcela určitě vůbec neuvědomují, že používají něco, co bylo zpočátku v mnoha koutech Evropy (zvláště protestanské) vnímáno jako další projev „jezuitských machinací“. Když roku 1582 zavedl papež Řehoř XIII. nový kalendář (gregoriánský)

Sv. Ignác z Loyoly

a zrušil do té doby v západní církvi používaný kalendář juliánský, prakticky ta změna znamenala, že po čtvrtku 5. října 1582 najednou přišel pátek 15. října 1582. Ztratilo se deset dní, mezi nimi také dny sváteční. I z této ztráty byli všeobecně obviňováni jezuité, zvláště když v čele sboru učenců vytvořeného kvůli chystané změně kalendáře stál jezuita Kryštof Clavius. V katolických zemích se stala řada domů Tovaryšstva Ježíšova cílem útoků. V protestantských zemích byly vyššími kruhy odmítnuty „papistické machinace“ prostřednictvím kalendáře.

„Bílý papež“, „černý papež“ – čili kdo ve skutečnosti vládne v církvi

V 19. století byly útoky na Tovaryšstvo Ježíšovo závažným, někdy nejdůležitějším základem propagandistické „přípravy půdy“ pro další odhalení shora nucované politiky laicizace. Když projdeme různé podoby kulturních bojů 19. století, vždycky natrefíme na jezuitu číhajícího za rohem, a ten se neúspěšně pokouší zastavit to, co je nezadržitelné: pokrok, novoty, laicizaci. Takový obraz vzniká z tehdejší dynamicky se rozvíjející antijezuitské propagandy.

Stovky knížek a článků v tisku „odhalovaly“ před evropským veřejným míněním 19. století „skutečnou“ moc, s níž církve řídí tzv. „černý papež“ – čili každý generální představený jezuitů („bílý papež“, kterého vybírá konkláve, je pouhou loutkou). Počínaje rokem 1848 a později získává proslulost a dělá ohromující kariéru kniha *Spiknutí jezuitů: tajný plán řádu*. Podle ní roku 1825 na tajném shromáždění v italském Chieri vedení Tovaryšstva Ježíšova přijalo plán, jak ovládnout svět. Toto je svět politických bludů okopírovaný později autory, kteří na počátku 20. století rovněž „zdemaskovali“ tajný plán světovlády, jenomže ne jezuitský, ale židovský.

Stačí pouze vyhnat jezuitu – a všechno bude dobré

První etapa „bojů o kulturu“ (tj. realizovaných liberálními elitami nucované laicizace) vedených v 19. století začala ve smyslu chronologickém na Apeninském poloostrově. Zde hrálo rozhodující úlohu Piemontské království, které spojovalo politiku sjednocování Itálie s vnitrostátní

antikatolickou politikou. Liberálové ve vedení Piemontu počátkem 50. let 19. století násilně prosadili celou řadu antikatolických práv (konfiskace církevního majetku, likvidace řádů, odstranění církve z oblasti veřejného školství). Ovšem zahájením této politiky – naoko vůdcem piemontských liberálů nazvané „svobodou církve ve svobodném státě“ – bylo vyhnání jezuitů v roce 1848. Tomu předcházela jako uragán záplava protijeziuitské propagandy.

V tomto případě se jako klíčová ukázala pětidílná publikace s názvem *Il Gesuita moderno*, jejímž autorem byl kněz Vincenzo Gioberti. Veřejné obvinění jiných kněží jedním z katolických duchovních (Gioberti byl oratorián, kaplan krále Karla Alberta) má vždycky neobvyklou propagandistickou „sílu útoku“ na církev (odkud to známe?).

Hlavní teze knihy, která se poměrně rychle stala bestsellerem, zněla: jezuité jsou vnitřními nepřáteli Piemontu i celé Itálie, poněvadž – podle autorovy diagnózy – jsou „tělesnými bratry Rakouska“ (čti: rakouskými špehy). Současný jezuitismus, přesvědčoval kněz Gioberti, nenávidí rozum, pokrok a vědu. Namísto toho se obrací k citovosti, zpátečnictví a nedospělosti (především k mládeži a ženám, čili ke dvěma skupinám zvláště lehce ovladatelným).

Podobné postupy nacházíme rovněž v Německu, v době Bismarckem realizovaného antikatolického „kulturního boje“ za podpory liberálních center (v parlamentu i mimo něj) na počátku 70. let 19. století. Uvedením do této politiky byl roku 1872 všenněmeckým Reichstagem schválený tzv. *Jesuitengesetz* – čili – *Zákon o jezuitách*, který zakazoval členům Tovaryšstva Ježíšova pobyt na celém území německé říše. Zákon se týkal všech jezuitů, včetně těch, kteří byli německými občany. Pokud si po roce 1872 nějaký Němec vybral cestu k realizování svého kněžského povolání v rámci Tovaryšstva Ježíšova, musel opustit svoji vlast a už neměl právo se do ní vrátit.

Antijeziuitská propagandistická kampaň dosáhla v bismarckovském Německu rozměrů hysterie. Psal o tom Odo Russell (anglikán) – britský ambasador v Berlíně, který hlásil do Londýna, že „veřejné mínění (v Německu) vidí jezuitské spiknu-

tí v každém úmrtí a v každé katastrofě. Před nějakou dobou uhynul v berlínské zoologické zahradě lev, který byl miláčkem Berličanů. V novinách nabízeli odměnu ve výši tisíce tolarů každému, kdo by mohl pomoci vyřešit záhadu té náhlé smrti. Veřejné mínění hned přišlo s nápadem, že lev byl otráven jezuiti...“

V roce 1872 schválený *Zákon o jezuitách* byl nejdéle trvajícím pozůstatkem legislativy z doby kulturního boje. Zatímco předcházející nařízení byla Bismarckem postupně uvolněna v 2. polovině 80. let 19. století, přetrval až do roku 1917. Byl zrušen, když už II. německá říše směřovala k úpadku. Jeho obrana byla až do této doby výzvou k boji na přelomu 19. a 20. století velice aktivních kruhů „ultraantimontánských“ – jak se nazývali sami reprezentanti bojovného antikatolictismu nad Rýnem a Sprévou.

Například v tisku *Spolku evangelického* – největší protestantské organizace v Německu – se psalo, že „naš boj je zaměřen proti principu, proti duchu jezuitství, který běžně vládne v katolické církvi, a proti zvrhlostem, které z tohoto principu vycházejí.“

Zmíněná organizace budovala celý společenský život na zásadě boje o udržení antijeziuitského zákona. V 90. letech 19. století petice na obranu tohoto zákona, které *Spolek evangelický* připravil, obsahovaly stovky tisíc podpisů, několikrát víc, než kolik měly ve stejné době organizované petice za „ožidovštění“ německého úřednictva.

Bylo charakteristické, že v Německu na přelomu 19. a 20. století byly antijeziuitismus a antisemitismus často dvěma stranami téže mince. Hodně protikatolických autorů obviňovalo jezuiti ze „ožidovštění“ (Verjudung) křesťanství. Používán byl rovněž termín „židojeziuitismus“ (Juda-Jesuitismus). Houston Stewart Chamberlain, nesporná autorita pro všechny hleдаče ztracené „árijské civilizace“, tvrdil, že *Duchovní cvičení* Ignáce z Loyoly jsou „produktem semitského myšlení“. Zkoumání podoby tvůrce řádu (svatého Ignáce z Loyoly) dovedlo roku 1913 Georga Lomera k závěru, že „rozhodně neněmecká jsou horní víčka, která zakrývají téměř polovinu zorničky, jako to bývá nežádka u Arabů a Židů. Ukazuje to na přimísení semitské krve.“

Dodejme, že Lomerovy texty a texty dalších „ariosofů“ a okultistů podobného typu v té době představovaly základní četbu mladého Adolfa Hitlera, který tou dobou pobýval ve Vídni. K jeho oblíbeným autorům patřil rovněž J. Lanz-Liebenfels (cisterciák propuštěný z řádu pro homosexualitu), který roku 1903 varoval své čtenáře, že „jezuita nikdy neútočí na protivníka přímo. Využije k tomu jeho ženy! Němečtí mužové, chraňte před nimi svoje ženy. Neexistuje taková protestantská žena, třeba i žena pastora, kterou by jezuiti nedokázali převést na svoji stranu!“

Ve Francii bylo součástí laicizační kampaně, započaté v druhé polovině 70. let 19. století III. republikou, vyhnání jezuitů roku 1879.

Rovněž nad Seinou bylo veřejné mínění dlouho připravováno na přijetí teze, že vyhnání jezuitů je nutnou podmínkou „posunu země na dráhu pokroku“. Jeden z nejproslulejších francouzských historiků, Jules Michelet (spolu s A. Mickiewiczem přednášel na Collège de France) o tom přesvědčoval už v první polovině století. V jedné ze svých knížek věnovaných kompletně Tovaryšstvu Ježíšovu (*Des Jésuites*) oceňoval nenasytnou touhu jezuitů po moci, o kterou usilují všemi možnými prostředky – prostřednictvím „korumpování mladých myslí“ (čti jezuitské koleje), intrikování na nejvyšších místech nebo – *last but not least* – manipulováním zpoza mřížek zpovědnic, především ženami, až příliš – jak tvrdil Michelet – přístupnými „jezuitským machinacím“.

Dále uvedená slova padla roku 1879 během debaty ve francouzském parlamentu, kdy navrhovatel vyhnání jezuitů z Francie, ministr veřejné osvěty Jules Ferry, vysvětloval jeho členům: „To oni (jezuiti) udávají tón ve výchově, to oni dávají příklad jiným; to oni získávají úspěchy, to oni jsou v módě; poněvadž právě oni slouží jako model pro všechny církevní instituce, to u nich ty instituce vyhledávají knížky pro sebe.“ Takové bylo pozadí útoků na Tovaryšstvo Ježíšovo od 16. století. Jejich příčinou nebyla slabost řádu, ale naopak: jeho síla, poměřovaná věrností evangeliu a církvi.

Z Mhujcie się 3/2013 přeložila -vv-

„Nové stvoření“ ve světle Písma svatého

Budou patřit také zvířata k nádheře, která přijde?

Jeden starý kněz se před nedávnem obrátil na světícího biskupa Dr. Andrease Launa s otázkou, jestli mají také zvířata naději na příští slávu. Tíží ho myšlenka, že se jednoduše propadnou do nicoty. Podle Launa směřuje tato otázka vlastně k Bohu. Jedná se - v odborné řeči - o problém teodiceje a zní: „Zvířata nemají nesmrtelnou duši a nebudou spasena. Jejich cenný život je vlastně ztracený! Je tomu tak?“

Bylo by nejenom nelaskavé, ale i nevěcné a nespravedlivé, odbyt otázku na věčný život zvířat jako dětinskou nebo také zbytečnou! Naopak, taková otázka ctí muže, ukazuje, že má dobré srdce a také jasný rozum! Taková otázka by mohla a měla napadnout každého věřícího člověka.

Není možné ovšem mluvit o tom s nevěřícím, který nevidí žádný rozdíl mezi zvířetem a člověkem, ale přesto se urazí, když ho někdo nazve oslem, opicí nebo hloupou husou! Člověk „je prý jenom jiné zvíře“, opice jsou naši prarodiče? Za tím stojí onen darwinismus, který si myslí, že z ničeho povstalo něco, dokonce něco, co je lepší než nic. Tito lidé vlastně ani nevědí, proč by měli milovat lidi, kteří jsou přece jenom zvířata, protože zvířata jsou přece jen hromádka materiálu a člověk také nemiluje kameny nebo hromadu hlíny.

Lepší nejsou ani ti, kteří tvrdí, že zvířata jsou prý znovuzrozením nějakého člověka, třeba zemřelé babičky, a proto musí být milována a musí se s nimi dobře zacházet. Tedy láska ke zvířatům je „ve skutečnosti“ jenom láskou k babičce nebo k mrtvým? Proč by se pak mělo mluvit o lásce ke zvířatům? Správné je spíše toto: Opravdová láska ke zvířatům ponechává psovi, slonu nebo kosu a pstruhovi jejich nynější přirozenost a miluje je jako zvířata, taková, jaká jsou. Každé zvíře smí zůstat, čím je, nepotřebuje průkaz předků, ani žádná lidská práva. To, co jim patří, jsou určitá „práva zvířat“, která mají jako Boží tvorové, nic více, ale také nic méně!

A teď přichází shora uvedená otázka! Musíme zaměřit pohled na Boha, jaké mohou být úmysly Boží se zvířaty, co o tom víme, co se smíme domnívat a co Jemu máme přenechat jako jeho překvapení pro nás.

Bůh miluje svá zvířata

Dá se snadno ukázat, že Bůh miluje nejenom nás lidi, ale také svá zvířata. Nejprve se podívejme na dějiny stvoření. Tam stojí: „I řekl Bůh: »Vydej země rozmanité druhy živočichů, dobytek, plazy a rozmanité druhy zemské zvěře.« A stalo se tak. Bůh učinil rozmanité druhy zemské zvěře i rozmanité druhy dobytka a rozmanité druhy všelijakých zeměplazů. Viděl, že to je dobré.“ (Gn 1,24-25) Tedy, Bůh sám nám říká, že stvoření zvířat bylo dobré, že se mu podařilo a vůbec všechno, co učinil, bylo nejen dobré, nýbrž dokonce „velmi dobré“ (Gn 1,31).

Samozřejmě, že si Bůh je vědom toho, že všechna zvířata jsou jeho tvory a jeho vlastnictvím! (Ž 50,10) Když to shrneme, v Bibli se říká: „Ty miluješ všechno, co jest, a neopovrhneš ničím, co jsi udělal; vždyť kdybys něco nenáviděl, nebyl bys to stvořil. Jak by mohlo něco existovat bez tvé vůle, nebo jak by mohlo být něco zachováno, co bys nepovolal k životu? Ty chráníš všechno, protože je to tvoje vlastnictví, Pane, Příteli života.“ (Mdr 11,24-26)

Že jsou zvířata krásná a dobrá, to pochopil ihned i Adam. Dokud byl ještě sám, přimkl se ke zvířatům, radoval se z nich a dával jim jména. (Gn 2,19) Ona mu dělala jeho samotou snesitelnou, i když mu nepostačovala, nemohla úplně zahnat jeho smutek. To mohla teprve žena, kterou mu Bůh dal, ale ani ona to nakonec nemohla, protože brzy oba, Adam i Eva, pochopili: vlastním středobodem jejich života byl Bůh!

Není divu, že se útok ďábla zaměřil nejprve na vztah s Bohem! Tím, že lidi svedl ke hříchu, zničil nejprve jejich lásku k Bohu, současně s tím vztah mezi mužem a ženou (Gn 3,16) a v následnosti také vztah ke zvířatům, který je dodnes často určován vzájemným strachem (Gn 9,2).

Giotto di Bondone (1267- 1337): Sv. František z Assisi káže ptáčkům

Oproti tomu popisuje prorok Izaiáš znovunastolení Božího pořádku a následkem toho také míru mezi lidmi a zvířaty. K tomu slouží pohádkové obrazy, jak žijí „lviče vedle telete“ a „kojenec si hraje nad děrou zmije“ – aniž by se stalo neštěstí (Iz 11,6-8).

Je pravda: Bible počítá se vzájemným strachem, tedy s narušením vztahu mezi člověkem a zvířetem, s následky hříchu. I když to není v Bibli zmíněno, můžeme tu snad něco dodat: Existují zvířata, především určití paraziti, kteří nemohou být přičítáni lásce a moudrosti Boží; jsou pochopitelní opravdu jenom jako následek hříchu, a kteří tak, jak jsou, by neměli být v ráji.

Ale nazpět k lásce Boží ke zvířatům: Potom, co se stal hřích lidí tak velikým, že Bůh chtěl lidstvo zničit, vzpomněl si Bůh nejenom na svého spravedlivého služebníka Noema, ale také na zvířata a Noemovi dal za úkol, aby s sebou do archy vzal všechny druhy zvířat, samečka a samičku, aby zajistil přežití druhů – přežití svých milých zvířat! (Gn 6,19)

Bible vypráví také o soucitu Božím se zvířaty, zvláště pěkně v příběhu svého odbojného proroka Jonáše. Ten jako prorok nechtěl připustit, že Bůh nechce zničit město Ninive, které mu nadělalo tolik mrzutostí, a nechce mu dovolit, aby k tomu přihlížel. Bůh se ptá svého nechápavého proroka: „Nemělo by mi být líto Ninive, velkého města, v němž žije více než 120 000 lidí, a kromě toho hodně dobytka?“ (Jon 4,11) Vyskytuje se ještě jiné, Boha poslušné zvíře v Jonášově příběhu: ryba, která nejprve Jonáše pohltila, pak ho měla zase vyplivnout, a toto všechno podle Božího plánu. (Jon 2,1)

Bible vypráví o zvířatech, která Boha poslouchají a jemu slouží

Lvi ušetří proroka Daniela, ale sežerou ihned ty zlé. (Dan 6,25) A opravdu smí „řvát po kořisti“ (Ž 104,21), kterou přece potřebují, protože Bůh myslí také na krmivo potřebné pro zvířata.

Opět je to ryba, která v životě Ježíšově pomůže, a to ve sporu o daně. „Jdi k moři, vhod' udici, a tu rybu, která se první chytí, vezmi, otevři jí ústa a najdeš stříbrný peníz. Ten vezmi a dej jim za mě i za sebe.“ (Mt 17,27)

Sloužící osel je také privilegovaným zvířetem v příběhu o uzdravení: Nejprve se oslu v nářku Izaiášově připisuje nějaký druh zvláštního poznání: „Vůl zná svého hospodáře, osel jesle svého pána, mne však Izrael nezná, můj lid je nechápavý!“ (Iz 1,3) Proto byla oběma zvířatům prokázána Kristem ta čest, že mohla stát u jeslí. – Také skutečný osel má zvláštní postavení v životě Ježíšově: Nejdříve pomáhá osel při útěku do Egypta a také při návratu do Nazareta. O mnoho později vjíždí Ježíš na oslu do Jeruzaléma. (Lk 19,30)

K tématu o oslu v Bibli patří také milá příhoda s oslem, který patřil proroku Bileámovi: Osel viděl anděla Božího, který se postavil prorokovi do cesty dříve, než prorok sám, a zůstal stát. Bileám se rozložil a uhodil osla, ale tu energicky zasáhl anděl a bránil osla proti Bileámovi. (Nm 22,21nn)

Také pro člověka obtížná a nebezpečná zvířata slouží konec konců plánům a úmyslům Boha: saranče, komáři, žáby, kteří donutili faraona a jeho Egypťany konečně k ústupu. (srov. Ex 8 a 10) Podobný úkol mají také jedovatí hadi na poušti, kteří měli přivést hříšníky k obrácení. (Nm 21,6)

Bůh používá zvířata také v podobenstvích

Bůh sám je ve starosti o svůj lid jako orel, „který bdí nad svým hnízdem a nad svými mláďaty se vznáší, svá křídla rozprostírá, své mládě bere a na své peruti je nosí“. (Dt 32,11)

Bůh se chová k hříšníkovi jako medvědice, které sebrali mládě. Co to znamená, nepotřebuje, jak se domnívá prorok, žádný bližší popis.

Bůh je jako lev, který si nedá vzít svoji kořist (srov. Iz 31,4). Ježíš je srovnáván

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás srdečně zvou na **EXERCICIE S P. GORAZDEM FRANTIŠKEM KRUŠINOU OPRaem.**, které se uskuteční ve dnech **6. – 11. srpna 2013**. **Téma: Kain a Ábel** („Druhý“ hřích člověka, touha člověka zabývat se zlem a zlo šířit, návrat k Bohu, záchrana člověka). Program začíná v úterý 6. 8. v 17 hodin a končí v neděli 11. 8. v 15 hodin. **Přihlásit se lze do 29. 7. 2013** na e-mail info@premonstratky.cz nebo na tel. 733 755 836.

s beránkem, který je obětován. Bůh také po delší dobu dovoluje, aby mu byla přinášena jako oběť zvířata, i když později zastavil tento způsob uctívání a nebyl nadále platný (Ž 50,9). Jenom v přirovnání přežívá praxe zvířecích obětí, a to na prominentním místě, když dodnes kněz při každé mši svaté opakuje dvojnásobné zvolání Jana Křtitele, to zvolání, jímž připomíná dějiny vyjití z Egypta, a přitom Ježíše přirovnává k osvobození obětovaného beránka: „Hle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa!“ (Jan 1,29.36)

Ovce mají v životě podobně jako osel zvláštní postavení: aby vysvětlil lásku k lidem, připomíná jim lásku dobrého pastýře k jeho ovcím. K tomu se vztahuje ostatně také příběh o lásce ke zvířatům, který vyprávěl prorok Nátan králi Davidovi, aby ho přivedl k poznání jeho velkého hříchu: Jeden boháč vzal ovci chudému a porazil ji. Sprostotu boháče objasňuje prorok tím, že líčí lásku toho chudáka ke zvířeti: „Chudák neměl nic kromě jediné malé ovečky, kterou si koupil. Vychoval ji a ona vyrostla spolu s jeho dětmi. Jedla z jeho kusu chleba a pila z jeho nádoby a byla pro něho jako dcera.“ (2 Sam 12,3)

Duch Svatý, určitým způsobem nejtajemnější ze tří božských Osob, je srovnáván s holubicí a od té doby je tak zobrazován v křesťanském umění (Lk 3,22).

Zvířata jako důkaz Boží proti lidské nafoukanosti

Jsou to zvířata, která mají Jobovi ukázat, jak velký je Bůh a jak malý je on sám. Bůh připomíná Jobovi lvy, havrany, pštrosy, jeleny a jiná zvířata, především ale hrocha a krokodýla, kteří jsou přesně popisováni. Při jejich pozorování má Job konečně pochopit, jak veliká a podivuhodná je tvořivá síla Boží. Zvířata jsou v tomto příběhu jako důkazy Boha v ústech Boha samého. (Job 39,1nn) Je krokodýl „krásný“? Pravděpodobně spíše není, ale majestátní je, a je také jednou z působivých „stop“, které zanechal Bůh sám ve svém stvoření, aby v nich lidé četli a poznávali jeho velikost.

Jenom v příběhu o pokoušení a potom zase v Apokalypse vystupují zvířata ve službách Zlého. Povšimněte si ale, že „had“ v Genesi se vynořuje jenom jako symbolické zvíře, zvířata v tajemných zjeveních jsou jako bytosti ze science fiction,

politické fantazie ve zvířecích maskách, žádná skutečná, Bohem stvořená zvířata.

Položená otázka, zda se zvířata rozpadnou v nic, nebo je určitá naděje, je oprávněná, protože Bůh stvořil zvířata a také svá zvířata miluje. Na tomto pozadí se naskytá otázka starého kněze: Stvořil Bůh zvířata jenom pro krátký čas lidem na zemi, nebo existuje pro ně nějaký „Boží plán“? – Existují především v Bibli tři místa, která zpochybňují otázku, že je to se zvířaty tak, „že zahynou, jako by nikdy nebyla“.

Zprvė říká Pavel: „Jsem přesvědčen, že utrpení tohoto času nejsou ničím ve srovnání se slávou, která se na nás v budoucnosti zjeví. Celé tvorstvo totiž nedočkavě čeká, až se Boží synové zjeví ve slávě. Vždyť tvorstvo bylo podrobeno pomíjejícímu, avšak ne z vlastní vůle, ale kvůli tomu, který ho podrobil. Zůstala však tvorstvu naděje, že i ono bude vysvobozeno z porušení, a to k účasti na svobodě, kterou oslavením nabudou Boží děti. Víme přece, že celým tvorstvem jde jeden jediný vzdech a všechno tvorstvo že svírá bolest až doposud.“ (Řím 8,18–22) A to by mohlo platit také pro zvířata: „Ale doufáme-li v něco, co ještě nevidíme, čekáme na to s vytrvalostí.“ (Řím 8,25) Přeloženo: Smíme také za zvířata „doufat“, i když ještě nevidíme, co to má znamenat. Ale že čekají úplně „nadarmo“, to Pavel určitě nemyslí.

Zadruhé: „A tak všechno vezme za své (...) Ale my čekáme – jak to on slíbil – nová nebesa a novou zemi, kde bude mít svůj domov spravedlnost.“ (2 Petr 3,11–13)

A Bůh říká: „Minulá soužení budou zapomenuta, ukryta před mým zrakem. Hle, já tvořím nová nebesa a novou zemi. Věci minulé nebudou připomínány, nevstoupí na mysl.“ (Iz 65,16–17) A prorok komentuje: „Potom jsem spatřil nová nebesa a novou zemi – dřívější nebesa a dřívější země zmizely a ani moře už není. A viděl jsem svaté město, nový Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha; bylo vystrojeno jako nevěsta okrášlená pro svého ženicha. A uslyšel jsem od trůnu mohutný hlas: »Hle, Boží přebývání s lidmi. Bůh bude s nimi přebývat; oni budou jeho lid, a on – Bůh s nimi – bude jejich Bůh.«“ (Zj 21,1–3) Je opravdu nemožné, představit si „novou zemi“ holou, kromě nás lidí, bez života a mrtvou!

„Naše duše není nikdy bez doprovodu andělů, protože tito osvícení duchové vědí, že naše duše má větší hodnotu než celý svět.“

(sv. Bernard)

„Přání našeho anděla strážného, aby nám pomohl, je daleko větší než to, které máme, abychom si od něho dali pomoci.“

(sv. Jan Bosco)

„Andělé se zjevují – ale jenom těm, kteří je milují a volají.“

(kardinál Charles Journet)

„Svatý Michaeli, uč nás bojovat pokorou, uč nás vítězit poslušností a mlčením, uč nás milovat a být věrný jako Maria. Amen.“

(Matka Gabriela Bitterlichová)

„Volejte zvláště o ochranu a pomoc svatého archanděla Michaela, aby bránil církev proti úkladům, které ji ohrožují. Církev nebyla dosud nikdy tak ohrožena jako dnes.“

(Matka Boží, Rosa Mystica – Montichiari)

Další pokračování *Katechismu andělů* uveřejníme až v příštím čísle Světla.

Zatřetí: Izaiáš popisuje přicházející slávu Boží v nádherných obrazech, v těchto jeho „obrazech“ žijí také zvířata: „Povstaň, rozjasni se, protože ti vzešlo světlo, vzešla nad tebou Hospodinova sláva. Hle, temnota přikrývá zemi, soumrak národy, ale nad tebou vzejde Hospodin a ukáže se nad tebou jeho sláva. K tvému světlu přijdou pronárody a králové k jasu, jenž nad tebou vzejde. Rozhlédni se kolem a viz, tito všichni se shromáždí a přijdou k tobě; zdaleka přijdou tví synové a dcery tvé budou v náručí chovány. Až to spatříš, rozzáříš se, tvé ustrašené srdce se radostně rozbuší, neboť hučící moře tě zahrne svými dary, přijde k tobě bohatství pronárodů. Přikryje tě záplava velbloudů, mladých velbloudů z Midjánu a Éfy; přijdou všichni ze Sáby, ponosou zlato a kadidlo a budou radostně zvěstovat Hospodinovu chválu. K tobě se shromáždí všechny ovce z Kédaru, nebajóští berani ti budou k službám.“ (Iz 60,1–7)

Z těchto míst nelze udělat „reklamní list“ nového nebe a nové země, také zvířaty obydlené země, ale smíme dále vyvozovat: Bůh nezapomíná na „svoje zvířata“!

Budou také patřit neznámým způsobem k novému stvoření. „Nová země“, pokud má být ještě pěknější než současná, je nepředstavitelná bez rostlin a zvířat. Jestliže „nebe a země jsou už teď plné slávy Boží“, jak slyšíme v každé mši svaté při Sanctus, a jestliže se touto „nádhrou země“ myslí všechny krásy světa, pak k tomu patří rovněž zvířata a budou také navěky přítomna. Ovšem, zůstanou zvířaty a nebudou moci „patřit na Boha“. Ale tak jako nejvěrnější milovaný pes žije v rodině jako „člen rodiny“ a je všemu přítomný, také když není možné oddělit od sebe mnoho přátel rodiny, podobně by tomu mělo být také na věčnosti. – Jako nějaká vlastovička, která zabloudí do chrámu, nerozumí mši svaté, ale je jí přítomna. Tato přítomnost zvířat v nebi se možná odhalí jako jedno z jeho mnoha radostných překvapení pro nás. Jestliže nás lidé Bůh miluje více, než nás milují naši rodiče a přátelé, pak tomu bude stejně i se zvířaty: Bůh je miluje více, než je milujeme my, nechejme se tedy v důvěře překvapit.

Z Kirche heute 6/2013 přeložil -mp-

Mezinárodní konference o obnově liturgie

Dvoudenní mezinárodní konference o obnově liturgie proběhla na Papežské univerzitě Santa Croce. Mezi 350 účastníky byli čtyři kardinálové, včetně prefekta Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, kardinála Antonia Cañizarese Llovery. Rok víry a půl století od II. vatikánského koncilu se staly příležitostí k úvahám nad novým liturgickým hnutím, které by navázalo na předkoncilní snahy o obnovu liturgie, jak pro Rádio Vatikán vysvětlil jeden z organizátorů konference, P. Alcuin Reid:

„Především chceme vyjádřit uznání Benediktu XVI. za všechno, co jako kardinál a papež učinil pro obnovu liturgie a pro nastolení některých otázek, které s ní souvisejí. Někteří toto jeho úsilí nazývají novým liturgickým hnutím. Jde nám o to, aby se liturgie sloužila v celé své plnosti a kráse, s náležitou důstojností. Chceme ukázat, že liturgie stojí v centru poslání a života církve. Je-li sloužena

dobře, buduje základy vskutku křesťanského života i nové evangelizace. Pokud liturgii nesloužíme tak, jak nám ji církev předkládá a jak žádá, abychom ji sloužili, pak – jak napsal Benedikt XVI. v exhortaci *Sacramentum caritatis* – našemu duchovnímu životu chybí správný pokrm, nesetkáme se v liturgii s Kristem. Projeví se to na našem křesťanském životě a také na schopnosti být, či nebýt evangelizátory 21. století.“

P. Alcuin Reid dále poukázal na to, že zmíněné obnovné liturgické hnutí i přes svoji zjevnou náklonnost k tradiční liturgii nevede a nechce vést žádnou „kulturní válku“ za její výlučnost. Přiznal také, že mezi stoupenci starší latinské liturgie se vyskytují určité excesy přílišného lpění na druhotných detailech.

Také na nedávné tiskové konferenci prezentující přípravu druhé pouti milovníků tradiční liturgie do Říma ve dnech 24.–27. října 2013 se postavili její organi-

zátoři výslovně proti jakýmkoli snahám vytvářet nějakou opozici v církvi. „Papež František má velký zájem o všechno, co může obnovit a omladit tvář církve,“ řekl don Claude Barthe, kaplan zmíněné pouti, konané na poděkování za *Summorum pontificum* Benedikta XVI. „A jak se zdá,“ dodal, „tento papež, který přišel zdaleka, dobře chápe, jaké síly jsou v našem bezčasém evropském katolicismu opravdu živé.“

Podle www.radiovaticana.cz
(27. 6. 2013)

EVROPSKÝ KULTURNÍ CHODNÍK SVATÝCH CYRILA A METODĚJE

Evropský kulturní chodník svatých Cyrila a Metoděje má spojit národy a propagovat cyrilometodějskou tradici. Na Velehradě se sešlo 40 delegátů z České republiky, Slovenska, Itálie, Řecka a Bulharska, aby prodiskutovali konkrétní kroky, vedoucí k postupnému uvedení záměru v život. Jedním z prvních by mělo být vyznačení poutnické trasy z Velehradu do slovenského Šaštína – to by mělo být hotovo v příštím roce.

Podle TK KBS, 27. 6. 2013

PUTIN PODEPSAL ZÁKON PROTI HOMOSEXUALITĚ

Ruský prezident Vladimír Putin podepsal zákon o zákazu propagace homosexuality a dalších netradičních sexuálních vztahů. Legislativa, kterou schválil na konci června ruský parlament, tak definitivně vstoupila v platnost. Zákon zavádí přísné tresty a pokuty za šíření informací o komunitách lesbiček, gayů, bisexuálů a transsexuálů v prostředí neplnoletých osob anebo za organizování pouličních pocho-

dů typu „gay pride“ na místech snadno dostupných dětem.

TK KBS, 1. 7. 2013

V USA ZRUŠEN ZÁKON DEFINUJÍCÍ MANŽELSTVÍ JAKO SVAZEK POUZE MEZI MUŽEM A ŽENOU

Tragický den pro manželství a pro národ. Tak komentovali američtí biskupové rozhodnutí Nejvyššího soudu Spojených států amerických, na jehož základě byl zrušen zákon definující manželství jako svazek pouze mezi mužem a ženou. Zákon přijal v roce 1996 prezident Bill Clinton a byl schválen Kongresem. Nově budou mít páry stejného pohlaví tatáž práva, která vyplývají z manželství mezi mužem a ženou. Konference biskupů USA znovu připomíná, že manželství je jedinou institucí, která sjednocuje muže a ženu na celý život a zajišťuje každému dítěti, narozenému z tohoto svazku, otce a matku. Vyzývá zároveň čelné představitele národa a občanskou společnost k ochraně a podpoře tradiční definice manželství.

TK KBS, 29. 6. 2013
(Zdroj Rádio Lumen)

V netradiční večerní dobu mohou návštěvníci Českého Švýcarska o letních prázdninách zavítat do barokního skvostu severních Čech. RUMBURSKÁ LORETA se jim otevře v úterý 23. 7., 20. 8. a 27. 8. 2013 vždy ve 20.00 hodin. Za svitu svíček, zpěvu duchovních písní a varhanní hudby je čeká devadesátiminutová prohlídka areálu ze 17. a 18. století. Zájemci si prohlédnou kapucínský klášterní kostel sv. Vavřínce, loretánskou kapli Panny Marie, křížovou chodbu a poutní kapli Svatých schodů. K vidění bude milostná socha Černé Matky Boží Loretánské, restaurované nástropní malby nebo výjimečná sochařská galerie. Seznámení s historií a zajímavostmi barokního poutního areálu v tajuplné večerní atmosféře pořádá Římskokatolická farnost – děkanství Rumburk. **Rezervace** je možná na tel. +420 604 555 922 a na e-mailu loreta.rumburk@seznam.cz. Vstupné je 90 a 45 Kč. **Více informací** sdělí: Klára Mágrová, GSM +420 724 072 525, loreta.rumburk@seznam.cz.

Začátek léta patří v **Loretě Rumburk** fotografickému ohlédnutí za cestami po dvou kontinentech, které absolvoval mladý kněz **P. Petr Vacík**. Rumburský rodák a farní vikář Akademické farnosti Praha se v ambitu rumburské barokní památky ohlíží za svým desetiletým putováním za poznáním a studiem v Evropě a Severní Americe. Výstava **FOTOGRAFIE Z CEST** (černobílé fotografie) probíhá v ambitu rumburské Lorety **do 3. srpna 2013**. Přístupná je **od úterý do soboty mezi 10.00 až 17.00 hod.** Setkání s autorem a dernisáž výstavy se uskuteční v sobotu 3. srpna 2013 při příležitosti odpustkové slavnosti Porciunkule. Výstavu pořádá Římskokatolická farnost – děkanství Rumburk. **Vstupné je 50 a 25 Kč.** Více na www.rumburk.farnost.cz.

Pondělí 15. 7. 2013: 6:05 Octava dies (728. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:35 Hudební magazín Mezi pražci 7:20 Terra Santa News: 10. 7. 2013 7:40 V pohorách po horách – Krúpova hoľa 7:50 Přejeme si... 8:05 Post Scriptum s Mons. Františkem Václavem Lobkowiczem 8:25 Noemova pošta: Červen 10:00 Nedělní čtení: 15. neděle v mezidobí 10:30 Attilova méta 10:40 Léta letí k andělům (56. díl): Stanislav Juránek 11:00 Institut Bearzi v Udine 11:10 Směr Velehrad 2012 11:40 Sedmihlásky: Eště sme byli nad Koryčany 11:45 O Mlsáčkovi (10. díl): Mlsálek zpívá do rádia 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Felix Mendelssohn-Bartholdy: Oratorium Op. 70 Eliáš [P] 14:05 Život na konci života 15:25 Národní park České Švýcarsko a CHKO Labské pískovce (6. díl) 15:50 Děti Haiti 16:10 Karel Řežábek – Byl pozván také Ježíš 17:00 NOEparáda (212. díl) 18:05 Don Bosco a Oděsa: 50 let ve službách mládeži 18:25 Sedmihlásky: Eště sme byli nad Koryčany 18:30 O Mlsáčkovi (11. díl): Jak se Mlsálek topil 18:40 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (15. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha [P] 19:00 Ars Vaticana (12. díl) 19:10 Diecéze brněnská dnes 19:20 Na koberečku (100. díl) 19:30 Přejeme si... 19:45 Zprávy z Věčného města: 15. 7. 2013 [P] 20:00 Příběhy odvahy a víry: Ostrov Sachalin (15. díl): Expanze lásky [P] 20:30 Klapka s... (48. díl): Michalem Mačičkou 21:35 P. Josef Čunek – P. Teilhard de Chardin a jezuité 22:55 Octava dies (728. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:30 Kulatý stůl – Biskup Hlouch, mučedník 1:00 Poslech Radia Proglas.

Úterý 16. 7. 2013: 6:05 Zprávy z Věčného města: 15. 7. 2013 6:15 Koncert Kubína kvarteta v JFO 7:45 Káva 7:55 Učedníci a misionáři 8:25 Hlubinami vesmíru: s Dr. Vladimírem Wagnerem 1. díl 9:05 Don Bosco a Oděsa: 50 let ve službách mládeži 9:25 Obec Šúrovce 9:35 Poselství svatých: Svatý Josef 9:50 Octava dies (728. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:20 P. Josef Čunek – P. Teilhard de Chardin a jezuité 11:40 Sedmihlásky: Eště sme byli nad Koryčany 11:45 O Mlsáčkovi (11. díl): Jak se Mlsálek topil 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Platinové písničky (57. díl): Dechovka 12:35 Zprávy z Věčného města: 15. 7. 2013 12:45 Eucharistie: Cesta do Emmau 13:15 V zákulísi 13:50 Ars Vaticana (12. díl) 14:00 Plavební stupeň Přelouč 14:15 V pohorách po horách – Krúpova hoľa 14:25 Kulatý stůl – Biskup Hlouch, mučedník 16:00 Institut Bearzi v Udine 16:10 Přejeme si... 16:25 Cesta do turecké země (4. díl) [P] 16:45 Gustav Ištók – Kříž je moje cesta 17:05 Pláč uprostřed ticha 17:40 Léta letí k andělům (56. díl): Stanislav Juránek 18:00 Noeland (20. díl) 18:25 Sedmihlásky: Eště sme byli nad Koryčany 18:30 O Mlsáčkovi (12. díl): Mlsálek a drak 18:40 Velká náboženství (2. díl): Hinduismus, buddhismus, šintoismus 19:05 Stavitelé měst 19:15 Výroba pískovcových brousků 19:30 Attilova méta 19:40 Zpravodajské Noeviny (504. díl): 16. 7. 2013 [P] 20:00 Na pořadu rodina – Máme velkou rodinu (1. díl) 21:00 Vzpomínky Ing. Jana Pince 21:35 Terra Santa News: 10. 7. 2013 22:00 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (73. díl): Tomáš Kočko & orchestr 23:20 Zprávy z Věčného města: 15. 7. 2013 23:30 Medžugorje očima mladých: Festival mládeže 2012 v Bosně a Hercegovině z pohledu českých účastníků akce 23:50 Přejeme si... 0:10 Post Scriptum s Mons. Františkem Václavem Lobkowiczem 0:30 Zpravodajské Noeviny (504. díl): 16. 7. 2013 0:45 Pastýř na člnu 1:05 Poslech Radia Proglas.

Středa 17. 7. 2013: 6:05 Zpravodajské Noeviny (504. díl): 16. 7. 2013 6:20 Karel Řežábek – Byl pozván také Ježíš 7:10 Ars Vaticana (12. díl) 7:20 Velká laboratoř pro život – Italská nemocnice v Damašku 7:30 Klapka s... (48. díl): Michalem Mačičkou 8:35 Před branami křesťanského království 9:05 Zprávy z Věčného města: 15. 7. 2013 9:15 Zázrak v pralese 9:45 Na pořadu rodina – Máme velkou rodinu (1. díl) 10:50 Sakartvelo: Země pod Kavkazem 11:40 Výroba pískovcových brousků 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Příběhy od-

vahy a víry: Ostrov Sachalin (15. díl): Expanze lásky 12:35 Směr Velehrad 2012 13:00 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (15. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha 13:25 Poselství svatých: Svatý Josef 13:40 Post Scriptum s Mons. Františkem Václavem Lobkowiczem 14:00 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (73. díl): Tomáš Kočko & orchestr 15:25 Poutní místa v Čechách a na Moravě: Velehrad 15:30 Bratr Prem Bhai 15:40 Zpravodajské Noeviny (504. díl): 16. 7. 2013 16:00 NOEparáda (212. díl) 17:00 Uteč, dokud můžeš po svých 17:15 Don Bosco a Oděsa: 50 let ve službách mládeži 17:35 Zprávy z Věčného města: 15. 7. 2013 17:45 Na koberečku (100. díl) 18:00 Octava dies (728. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 18:30 O Mlsáčkovi (13. díl): Mlsáckovy maléry 18:40 Sedmihlásky: Eště sme byli nad Koryčany 18:45 V posteli POD NEBESY V. (3. díl) 19:40 Přejeme si... [P] 20:00 Léta letí k andělům (54. díl): Pavel Smetáček 20:25 P. Jan Linhart – Proč Bůh mlčí? 21:25 Večer chval (27. díl): Skupina DOSS 22:35 Stavitelé měst 22:45 Národní park České Švýcarsko a CHKO Labské pískovce (6. díl) 23:10 Skautské návraty 23:30 Koncert Kubína kvarteta v JFO 1:00 Poslech Radia Proglas.

Čtvrtek 18. 7. 2013: 6:05 Se salesiány na jihu Madagaskaru: ANKILILOAKA 6:25 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (15. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha 6:45 Léta letí k andělům (54. díl): Pavel Smetáček 7:05 Platinové písničky (57. díl): Dechovka 7:35 V posteli POD NEBESY V. (3. díl) 8:30 NOEparáda (212. díl) 9:30 Cesta do turecké země (4. díl) 9:50 Přejeme si... 10:10 Kulatý stůl – Biskup Hlouch, mučedník 11:40 Sedmihlásky: Eště sme byli nad Koryčany 11:45 O Mlsáčkovi (13. díl): Mlsáckovy maléry 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Koncert Kubína kvarteta v JFO 13:40 Uganda, trpící perla Afriky 14:10 Příběhy odvahy a víry: Ostrov Sachalin (15. díl): Expanze lásky 14:40 Medžugorje očima mladých: Festival mládeže 2012 v Bosně a Hercegovině z pohledu českých účastníků akce 15:00 Noeland (20. díl) 15:30 Attilova méta 15:40 Přejeme si... 16:00 Zpravodajské Noeviny (504. díl): 16. 7. 2013 16:15 Kultura života – Bioetika: Původ bioetiky 16:45 Poodří – mokřady mezinárodního významu České republiky 17:25 Ars Vaticana (13. díl) [P] 17:55 Velká náboženství (2. díl): Hinduismus, buddhismus, šintoismus 18:05 Byl člověk poslán Bohem, jeho jméno bylo Jan 18:15 V pohorách po horách – Krúpova hoľa 18:25 Sedmihlásky: Eště sme byli nad Koryčany 18:30 O Mlsáčkovi (14. díl): Jak Mlsálek nakupoval 18:40 Hlubinami vesmíru: s Dr. Vladimírem Wagnerem 1. díl 19:20 Budu pomáhat: Raná péče Eda [P] 19:30 Poselství svatých: Svatý Josef 19:40 Ruslan 20:00 Cvrlikání (2. díl): Mošny 21:00 Kus dřeva ze stromu: Jilm 21:15 Post Scriptum s P. Vojtěchem Kodetem [P] 21:40 Outdoor Films 23:00 Poselství svatých: Svatý Josef 23:10 Tasovicky Mojžiš: Klement Maria Hofbauer 0:30 Octava dies (728. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 1:00 Poslech Radia Proglas.

Pátek 19. 7. 2013: 6:05 Ruslan 6:20 Stavitelé měst 6:30 NOEparáda (212. díl) 7:35 Don Bosco a Oděsa: 50 let ve službách mládeži 7:55 Se salesiány na jihu Madagaskaru: FADY – Po stopách náboženské tradice malgašského národa 8:05 Před branami křesťanského království 8:35 Národní park České Švýcarsko a CHKO Labské pískovce (6. díl) 9:00 P. Jan Linhart – Proč Bůh mlčí? 10:00 Na koberečku (100. díl) 10:10 Příběhy odvahy a víry: Ostrov Sachalin (15. díl): Expanze lásky 10:40 Klapka s... (59. díl): Adolfem Mackem 11:40 Sedmihlásky: Eště sme byli nad Koryčany 11:45 O Mlsáčkovi (14. díl): Jak Mlsálek nakupoval 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přejeme si... 12:20 Sakartvelo: Země pod Kavkazem 13:10 Kultura života – Bioetika: Původ bioetiky 13:45 Léta letí k andělům (54. díl): Pavel Smetáček 14:05 Příběh slovenské řeky 14:20 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (15. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha 14:40 Felix Mendelssohn-

Bartholdy: Oratorium Op. 70 Eliáš 16:40 Život na konci života 18:05 Kus dřeva ze stromu: Jilm 18:25 Sedmihlásky: Eště sme byli nad Koryčany 18:30 O Mlsáčkovi (15. díl): Jak Mlsálek zkoumal budík 18:40 V posteli POD NEBESY V. (3. díl) 19:35 Mikroregion Východní Slovácko: Nivnice [P] 19:45 Zprávy z Věčného města: 19. 7. 2013 [P] 20:00 Kulatý stůl: Druhý vatikánský koncil a jeho odkaz 21:35 V pohorách po horách – Krúpova hoľa 21:45 Na koberečku (100. díl) 22:00 Nedělní čtení: 16. neděle v mezidobí [P] 22:30 Přejeme si... 22:45 Hlubinami vesmíru: s Dr. Vladimírem Wagnerem 1. díl 23:25 Na pořadu rodina – Máme velkou rodinu (1. díl) 0:30 Uganda, trpící perla Afriky 1:00 Poslech Radia Proglas.

Sobota 20. 7. 2013: 6:05 Mikroregion Východní Slovácko: Nivnice 6:15 Zprávy z Věčného města: 19. 7. 2013 6:25 Pláč uprostřed ticha 7:00 Post Scriptum s P. Vojtěchem Kodetem 7:20 Kultura života – Bioetika: Původ bioetiky 7:50 Směr Velehrad 2012 8:15 Poselství svatých: Svatý Josef 8:25 Léta letí k andělům (54. díl): Pavel Smetáček 8:50 Noeland (20. díl) 9:15 Sedmihlásky: Eště sme byli nad Koryčany 9:20 Velká náboženství (2. díl): Hinduismus, buddhismus, šintoismus 9:50 NOEparáda (212. díl) 10:50 V posteli POD NEBESY V. (3. díl) 11:45 Bratr Prem Bhai 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [P] 12:10 Ruslan 12:25 Zprávy z Věčného města: 19. 7. 2013 12:35 Nedělní čtení: 16. neděle v mezidobí 13:05 Přejeme si... 13:20 Cesta do turecké země (4. díl) 13:45 Cvrlikání (2. díl): Mošny 14:45 Stavitelé měst 14:55 Mikroregion Východní Slovácko: Nivnice 15:05 Kde se dělá dobro [P] 15:25 Platinové písničky (57. díl): Dechovka 16:00 Zázrak v pralese 16:30 O kom, o čem: Vlastimila Češková 16:55 Attilova méta 17:05 Tasovicky Mojžiš: Klement Maria Hofbauer 18:00 CHKO Lužické hory – Chřibská – Spravedlnost (7. díl) 18:25 Sedmihlásky: Eště sme byli nad Koryčany 18:30 O Mlsáčkovi (15. díl): Jak Mlsálek zkoumal budík 18:40 Na pořadu rodina – Prázdniny, dovolená 19:45 Odkaz předků (1. díl): Lenešice 20:00 Cesta k andělům (70. díl): Hana Scharfrová 20:50 V pohorách po horách – Smrk 21:00 Propast [P] 21:30 Zprávy z Věčného města: 19. 7. 2013 21:40 Budu pomáhat: Raná péče Eda 21:55 Felix Mendelssohn-Bartholdy: Oratorium Op. 70 Eliáš 23:55 Život na konci života 1:15 Poslech Radia Proglas.

Neděle 21. 7. 2013: 6:15 Klapka s... (48. díl): Michalem Mačičkou 7:15 Ars Vaticana (13. díl) 7:30 Cvrlikání (2. díl): Mošny 8:30 Před branami křesťanského království 9:00 Pro vita mundi (36. díl): Doc. ThDr. Tomáš Novotný 9:45 Cesta do turecké země (4. díl) 10:10 Zprávy z Věčného města: 19. 7. 2013 10:30 Mše svatá z Trnavy [L] 11:45 Na koberečku (100. díl) 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L] 12:20 Odkaz předků (1. díl): Lenešice 12:30 Zpravodajské Noeviny (504. díl): 16. 7. 2013 12:45 Medžugorje očima mladých: Festival mládeže 2012, v Bosně a Hercegovině, z pohledu českých účastníků akce 13:05 Platinové písničky (58. díl): Dechovka 13:40 Cesta k andělům (70. díl): Hana Scharfrová 14:30 Budu pomáhat: Raná péče Eda 14:37 Odkaz předků (6. díl): Kněžpole 14:50 Bradi Barthová 15:00 P. Jan Linhart – Proč Bůh mlčí? 16:00 Svatá Anežka 16:20 Hermie – obyčejná housenka 16:55 Sedmihlásky (66. díl): Dyž jsem plela len 17:00 Noeland (20. díl) 17:30 V posteli POD NEBESY V. (3. díl) 18:25 Děti Haiti 18:40 Zprávy z Věčného města: 19. 7. 2013 19:00 Léta letí k andělům (54. díl): Pavel Smetáček 19:20 Poselství svatých: Svatý Petr 19:30 Jeruzalém 19:40 Přejeme si... [P] 20:00 Octava dies (729. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:30 O Slunovratu [P] 22:05 Na pořadu rodina – Máme velkou rodinu (1. díl) 23:05 Nedělní čtení: 16. neděle v mezidobí 23:40 Ars Vaticana (13. díl) 23:50 Polední modlitba Sv. otce Františka 0:05 Zpravodajské Noeviny (504. díl): 16. 7. 2013 0:20 Se salesiány na jihu Madagaskaru: FADY – Po stopách náboženské tradice malgašského národa 0:30 Pláč uprostřed ticha 1:05 Poslech Radia Proglas.

Duchovní správa poutního místa **Panny Marie Pomocné (Maria Hilf)** Vás srdečně zve na **HLAVNÍ POUŤ**, která se bude konat **v sobotu 10. srpna 2013 na poutním místě Panny Marie Pomocné u Zlatých Hor.**

Program: 9.00 křížová cesta ze Zlatých Hor (od 1. zastavení u Bohemy) na poutní místo • 10.00 přivítání poutníků P. Heřmanem G. Rakowským OPræm., rektorem poutního místa • 10.05 společná modlitba sv. růžence • 10.35 duchovní písně • 11.00 mše svatá – slouží P. Michael J. Pojezdny OPræm., opat ze Strahova, se spolubratry v kněžské a jáhenské službě; celou slavnost doprovází chrámový sbor *Laudeatum Domine* z Jeseníku • 14.00 svátostné požehnání a slovo na cestu, ukončení poutě.

Doprava: Z Jeseníku pojedí v tento den zvláštní autobus od kostela v 8.00 hodin, zastavuje na všech obvyklých zastávkách. Zpět z poutního místa odjíždí autobus v 15.00 hodin.

verité

VĚRITÉ
Konviktská 16, 110 00 Praha 1

Nabízíme tyto termíny poutí do Medžugorje:

- 30.7.-7.8. Festival mládeže I.*** (2760 Kč+72 €)
- 31.7.-7.8. Festival mládeže II.** (2660 Kč+60 €)
- 10.-17.8. Nanebevzetí P. Marie*** (2660 Kč+50 €)
- 17.-24.8. P. Marie Královny*** (2660 Kč+50 €)
- 3.9.-10.9. Narozeniny P. Marie** (2660 Kč+50 €)
- 25.9.-1.10. Svatováclavská pouť** (2640 Kč+40 €)
- 3.-9.10. P. Marie Růžencové** (2640 Kč+40 €)
- 23.-29.10. Říjnová pouť** (2640 Kč+40 €)
- 20.-27.12. Vánoční pouť** (2390 Kč+50 €)
- 27.12.-3.1. Silvestrovská pouť** (2640 Kč+50 €)

* první den u moře. Ubytování je do 30 min od kostela, dovození je zajištěno. Bohatý duchovní program, tlumočení.

Více informací na: www.verite.cz, cestovní agentura.

Přihlášky: VĚRITÉ, tel: 222 324 617, fax: 222 321 294, www.verite.cz, e-mail: cestovka@verite.cz

Centrum naděje a pomoci – Vodní 13, Brno pořádá:

PŘÍPRAVA NA PŘÍCHOD MIMINKA, 24. 7. – 4. 9. 2013

Rodičovství je dlouhá cesta. Na jejím začátku stojí láska muže a ženy a malý človíček, který se v očekávání chystá přijít na náš svět. Jak se připravit na tuto radostnou událost a jeho první úskalí? Společně se o to můžeme pokusit během sedmi setkání. Je možné se také přihlásit na jednotlivé workshopy: Příprava k porodu s praktickým nácvikem, Praktická příprava ke kojení a Poprvé s miminkem. Více na <http://www.cenap.cz/wks-priprava-na-miminko.php>.

NA ZAČÁTKU TĚHOTENSTVÍ, 29. 7. 2013

Jste těhotná a chcete se dozvědět vše o těhotenství a o vyzněních, která se provádějí a jaký mají pro vás a dítětko význam? Chtěla byste podpořit zdravý vývoj dítětko? Trápí vás zdravotní potíže spojené s těhotenstvím? Nabízíme vám diskusní setkání pro nastávající rodiče do 20. týdne těhotenství. Více na <http://www.cenap.cz/wks-zacatek-tehotenstvi.php>.

BÝT SAMA SEBOU, 19. 8. – 23. 8. 2013

Jsi dívka ve věku 12–18 let? Chceš lépe poznat sama sebe a zdokonalit svoji osobnost? Chceš zjistit, v čem jsi výjimečná a jedinečná? Chceš se naučit správně chovat ve společnosti, lépe komunikovat, dozvědět se, jak zvládat stres a nervozitu, zlepšit svoji image? Chceš se dozvědět něco o zamilovanosti, lásce a lidské sexualitě? Tak právě pro tebe je určen tento kurz. Více informací a přihlášky na <http://www.cenap.cz/wks-byt-sama-sebou.php>.

Norbertinum – víceúčelové centrum **NABÍZÍ UBYTOVÁNÍ v ti-
chém prostředí Svatého Kopečku u Olomouce** v jednolůžkových pokojích pro věřící studentky nebo mladé ženy, které studují či pracují v Olomouci a blízkém okolí. **Další informace** na e-mail: info@premonstratky.cz.

Liturgická čtení

Neděle 14. 7. – 15. neděle v mezidobí

1. čt.: Dt 30,10–14
Ž 69(68),14+17.30–31.36ab+37
Odp.: srov. 33 (*Hleďte, ubožáci, Hospodina a pookřete v srdci.*)
nebo Ž 19(18),8.9.10.11
Odp.: 9a (*Hospodinovy předpisy jsou správné, působí radost srdci.*)
2. čt.: Kol 1,15–20
Ev.: Lk 10,25–37
Slovo na den: Do ran oleje a vína.

Pondělí 15. 7. – památka sv. Bonaventury

1. čt.: Ex 1,8–14.22
Ž 124(123),1–3.4–6.7–8
Odp.: 8a (*Naše pomoc je ve jménu Páně.*)
Ev.: Mt 10,34–11,1
Slovo na den: Můj učedník.

Úterý 16. 7. – nez. pam. P. Marie Karmelské (v ostravsko-opavské diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrál)

1. čt.: Ex 2,1–15a
Ž 69(68),3.14.30–31.33–34
Odp.: srov. 33 (*Hleďte Pána, ubožáci, a vaše duše bude žít.*)
Ev.: Mt 11,20–24
Slovo na den: Sodomské zemi bude v soudný den lehčeji než tobě.

Středa 17. 7. – nez. pam. bl. Česlava a sv. Hyacinta

1. čt.: Ex 3,1–6.9–12
Ž 103(102),1–2.3–4.6–7
Odp.: 8a (*Hospodin je milosrdný a milostivý.*)
Ev.: Mt 11,25–27
Slovo na den: Skryl před moudrými a chytrými.

Čtvrtek 18. 7. – ferie

1. čt.: Ex 3,13–20
Ž 105(104),1+5.8–9.24–25.26–27
Odp.: 8a (*Hospodin pamatuje věčně na svoji smlouvu. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 11,28–30
Slovo na den: Tichý a pokorný.

Pátek 19. 7. – ferie

1. čt.: Ex 11,10–12,14
Ž 116B(115),12–13.15–16bc.17–18
Odp.: 13 (*Vezmu kalich spásy a budu vzývat jméno Hospodinovo. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 12,1–8
Slovo na den: Neodsuzovali byste nevinné.

Sobota 20. 7. – nez. pam. sv. Apolináře nebo sobotní pam. Panny Marie

1. čt.: Ex 12,37–42
Ž 136(135),1+23–24.10–12.13–15
Odp.: ... jeho milosrdenství trvá navěky.
Ev.: Mt 12,14–21
Slovo na den: Nalomenou třtinu nedolomí.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

13. – 20. ČERVENCE 2013

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 14. 7.		PO 15. 7.		ÚT 16. 7.		ST 17. 7.		ČT 18. 7.		PÁ 19. 7.		SO 20. 7.	
Antifona	1028	1148	1734	1953	1060	1181	1075	1197	1091	1214	1106	1230	1666	1883
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	785	883	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	1029	1148	1734	1953	1061	1181	1076	1197	1091	1214	1107	1231	1666	1883
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1735	1954	1065	1186	1079	1201	1095	1218	1111	1235	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	704	795	1735	1954	1431	1607	1432	1609	1095	1218	1111	1235	1669	1886
Prosby	1033	1153	1724	1943	1065	1186	1080	1202	1095	1219	1111	1236	1655	1886
Závěrečná modlitba	704	795	1430	1607	1431	1607	1432	1609	1096	1219	1112	1236	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1127	1253
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1130	1256
Závěrečná modlitba	704	795	1054	1174	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1131	1256
Nešpory:														
SO 13. 7.														
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1736	1955	1071	1192	1085	1208	1101	1225	1117	1242
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1243
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1737	1956	1074	1195	1089	1212	1105	1229	1120	1246
Ant. ke kant. P. M.	704	794	705	795	1737	1956	1431	1608	1432	1609	1105	1229	1121	1246
Prosby	1028	1147	1043	1163	1731	1950	1074	1196	1090	1212	1105	1229	1121	1246
Záv. modlitba	704	795	704	795	1430	1607	1431	1607	1432	1609	1106	1230	1122	1247
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

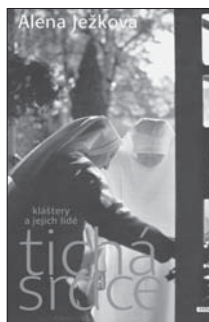
Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

NOVINKA Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

TICHÁ SRDCE • KLÁŠTERY A JEJICH LIDÉ

Alena Ježková • Fotografie Jiří Chalupa • Odborně posoudil PhDr. Zdeněk Charouz, ThD. • Odpovědná redaktorka PhDr. Anna Novotná

Nejhlubší sonda do historie i současnosti našich klášterů a do života lidí v nich. Autorka více než pět let shromažďovala písemné podklady a přímé zvukové záznamy. Studovala historii řeholních řádů a křesťanské realie, objížděla opuštěné i živoucí kláštery v Čechách a na Moravě. Navštěvovala komunity a uskutečnila desítky rozhovorů s řeholníky a řeholnicemi. Publikace *Tichá srdce* je vyčerpávajícím a současně čtivým exkurzem do dějin působení šesti řeholních řádů u nás: benediktinů, cisterciáků, premonstrátů, františkánů, dominikánů a bomejejk. Ve vzpomínkách starších pamětníků ožívají otrěsná svědectví z 50. let minulého století, kdy komunistický režim kláštery zrušil a řeholníky poslal do internačních táborů nebo je odsoudil ve vykonstruovaných monstrprocesech k dlouhým letům ve věznicích a pracovních lágrech. Mnozí potom dále působili v ilegalitě. Nejde však jen o fakta, ale především o otevřené výpovědi lidí, kteří žijí skromně, podle pevných hodnot a prací pro druhé. Hovoří o zvlátnostech života v komunitě, stejně jako o hlubokých duchovních zážitcích,

jaké umožňuje povolání k řeholnímu životu či kontemplace. Rovnocenný protějšek textu tvoří černobílé fotografie Jiřího Chalupy. Také ony vznikaly v průběhu několika let. Jsou plné atmosféry a empatie k místům i lidem.

Práh • Váz., přebal, křídový papír,
170x248 mm, 448 stran, 499 Kč

CD - MP3

DAR EUCHARISTIE

Vojtěch Kodet

Záznam cyklu přednášek, které se konaly v březnu a dubnu 2013 v Římskokatolické farnosti sv. Terezie od Dítěte Ježíše v Praze-Kobylisích.

Karmelitánské nakladatelství
1x CD, MP3, 280 minut, 99 Kč

HRA PRO DĚTI

PEXESO • PODOBENSTVÍ

Pomocí tohoto pexesa můžete svým dětem přiblížit biblická podobensví. Součástí pexesa je i kartónová krabička, do které je možno kartičky uložit.

Křesťanský život
64 kartiček, krabička, 39 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticem.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticem.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.